

resurse spirituale

Nr. 25 - Toamna 2010

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

UCENICIZAREA ȘI TRANSFORMAREA

10 elemente cheie pentru plantarea unei biserici apostolice
extrase din Faptele apostolilor, de George O. Wood | 3

Pășind spre recoltă
de J. Don George | 8

Învăță Biblia despre siguranța eternă?
de W. E. Nunnally | 14

Principii de conducere spirituală extrase din salaturile lui Pavel
de James D. Hernando | 22

Îndeplinind Marea Trimitere prin ucenicizare
de Andrew D. Templeton | 25

Marea controversă pelagiană
de William P. Farley | pag 27

Botezul cu Duhul Sfânt: Viața și lucrarea lui Isus
de Edgar R. Lee | 31

**Isus, Unsul Lui Dumnezeu:
Exemplu nostru de lucrare supranaturală**
de Tim Enloe | 36

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse spirituale

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Terri Gibbs
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Layout: Daniel Ardelean

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 3 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

10 ELEMENTE CHEIE pentru plantarea unei biserici apostolice extrase din Faptele Apostolilor 19

de **GEORGE O. WOOD**

Plantarea bisericii din Efes, dirijată de apostolul Pavel, ne oferă o listă de principii pe care să le urmărim pe măsură ce ne evaluăm propriile eforturi.

In Faptele apostolilor, capitolul 19, Luca a consemnat cea mai reușită plantare de biserici din istoria Creștinismului.

Aceasta a început cu 12 ucenici inactivi spiritual, iar în 30 de luni, a atins asemenea proporții, încât peste 25000 de cetățeni se adunau zgomotoși în teatrul public pentru a protesta împotriva bisericii în dezvoltare, deoarece, din pricina acesteia, economia păgână se prăbușea.

Dacă am fi avut și astăzi parte de o situație asemănătoare, toate industriile păcătoase – industria pornografiei și a sexului, emisiunile de televiziune imorale, furnizorii de tutun și alcool (acestea fiind doar câteva dintre ele) – ar reacționa la fel de vehement împotriva valului tot mai mare al Evangheliei care ar cuprinde cultura noastră seculară.

Plantarea bisericii din Efes, dirijată de apostolul Pavel, ne oferă o listă de principii utile pe care să le verificăm pe măsură ce ne evaluăm propriile eforturi de a duce Evanghelia în cele aproximativ 18000 de comunități din America care nu au o biserică a Adunărilor lui Dumnezeu.

Iată 10 elemente extrase din Faptele apostolilor capitolul 19 pentru a finaliza o plantare de biserici care va cutremura orașul.

TIMPUL POTRIVIT

La începutul celei de-a doua sa călătorie misionară, Pavel a vrut să meargă în provincia romană Asia, dar Duhul Sfânt l-a împiedicat (Fapte 16:6). Orașul cheie din Asia era Efesul; este de înțeles de ce Pavel a vrut să meargă acolo. Strategia sa viza zonele urbane, iar din aceste centre de populație aveau să desprindă ulterior noi biserici în zonele periferice.

Pavel s-a oprit pentru scurt timp în Efes, pe la sfârșitul celei de-a doua sa călătorie și a promis: „Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăși la voi” (Fapte 18:21).

Doar privind retrospectiv înțelegem de ce Duhul Sfânt l-a împiedicat să meargă acolo mai devreme.

În prima sa călătorie misionară, apostolul a fondat biserici la est de Efes; iar în cea de-a doua călătorie, a inițiat biserici la vest de acesta. Când, într-un final, a ajuns în Efes, în cea de-a treia sa călătorie misionară, se afla la o depărtare echidistantă de bisericile din est și de cele din vest. Pavel era perfect poziționat pentru a trimite epistole și curieri în ambele părți, astfel încât aceste congregații neexperimentate să fie întărite și să păstreze o doctrină și o practică sănătoase.

În plus, Duhul Sfânt a știut că Pavel trebuia mai întâi să-și dezvolte mușchii de plantare de biserici, înainte să abordeze Efesul. Apostolul a descris cum a trebuit să se lupte cu „fiare sălbatice” la Efes (1 Corinteni 15:32). Orașul Efes a fost cea mai mare provocare cu care se confruntase Pavel până atunci. Era un oraș în care Estul se intersecta cu Vestul, unde închinarea păgână se cristalizase într-una dintre cele șapte minuni ale lumii antice – Templul zeiței Diana.

Abordarea orașului respectiv nu era deloc floare la ureche, iar Duhul Sfânt știa asta. Așa că l-a făcut pe Pavel să aștepte momentul oportun.

La fel, și noi trebuie să nu ne aruncăm cu capul înainte într-o plantare de biserici, fără să așteptăm îndrumarea Duhului Sfânt și fără să ne întrebăm: „Este oare timpul potrivit? Ne-a dat Duhul Sfânt undă verde? Este acesta momentul strategic oportun?”

TIPAR

Tiparul este un model sau o formă folosită ca îndrumător pentru a fabrica o piesă sau un produs. Există cu siguranță un tipar în întâlnirea lui Pavel cu cei 12 credincioși nominali din Efes.

Iată contextul. Marele predicator/orator, Apolo, a ajuns la Efes înaintea lui Pavel. Apolo a fost un evreu

alexandrian învățat, care cunoștea foarte bine Scriptura, plin de zel și care i-a învățat pe oameni lucruri corecte despre Isus. Totuși, el cunoștea doar botezul lui Ioan, așa că Priscila și Acuila i-au dat câteva lecții particulare, mai bune. Se pare că deficiența lui Apolo se datora lipsei sale de cunoaștere a persoanei și lucrării Duhului Sfânt. Această deficiență se observă și în cei 12 credincioși pe care Pavel îi găsește în Efes. Aceștia probabil că fuseseră convertiți de Apolo, din moment ce și ei cunoșteau doar botezul lui Ioan.

Pavel i-a întrebat: „Ați primit voi Duhul Sfânt când [sau după ce] ați crezut?” (Fapte 19:2)?

Întrebarea pe care le-a adresat-o Pavel este crucială pentru teologia pentecostală a botezului și împuțernicirii cu Duhul Sfânt. Întrebarea sa conține un participiu aorist (ați crezut) și un verb principal aorist (ați primit voi?). În limba greacă, când se folosește un participiu aorist împreună cu un verb principal aorist, acțiunea descrisă poate fi simultană sau ulterioară.

De exemplu, Iuda a spus: „Am păcătuit (verb principal aorist), căci am vândut (participiu aorist) sânge nevinovat” (Matei 27:4, traducere proprie). Evident, păcătuirea și trădarea sunt evenimente simultane.

Totuși, să analizăm și Matei 22:25: „S-a însurat (participiu aorist), a murit (verb principal aorist)” (traducere proprie). Evident, însurătorul și decesul sunt secvențiale și nu simultane.

În Faptele apostolilor, Luca descrie botezul cu Duhul ca fiind ulterior convertirii (Fapte 2:4; 8:17; 9:17) și simultan cu convertirea (Fapte 10:44-48).

Este evident că cei 12 efeseni erau adepții lui Isus doar în sensul că se numeau ucenicii Lui. Pavel nu îi tratează ca pe niște pre-credincioși. El vrea să știe un singur lucru: „Au primit Duhul Sfânt când sau după ce au crezut?” Răspunsul lor este clar: „Nu” (Fapte 19:2).

În prima lor întâlnire, Pavel a știut imediat care era problema – de ce comunitatea de credincioși din aglomeratul Efes avea doar 12 ucenici neproductivi.

Pavel știa că dacă biserica din Efes voia să crească și să aibă un impact puternic asupra orașului, trebuia să înceapă, la fel ca biserica din Ierusalim, de la tiparul de credincioși botezați cu Duhul Sfânt. Era nevoie de un miez fierbinte de la care să se pornească.

G. Campbell Morgan, chiar dacă nu era pentecostal, afirma în comentariile sale despre cartea Faptele apostolilor: „Apolo, un evreu, un alexandrian, învățat, cunoscător al Scripturilor, zelos cu spiritul, atent cu învățăturile sale, cutezător cu vorba, i-a putut duce pe oameni doar până la propriul nivel, nici măcar un metru mai departe, nici măcar 50cm mai sus. ... A venit Pavel, și nu pentru că ar fi fost un om mai bun ca Apolo, nu pentru că ar fi avut cunoștințe mai complete sau o experiență

**Plantarea de biserici
implică mai mult
decât demografie, conducere,
aptitudini, darurile, finanțe și
planificare potrivite.
Avem nevoie
de Duhul Sfânt.**

mai bogată ca cel dintâi, i-a ridicat pe aceiași 12 oameni la un nivel mai înalt.”

Trebuie să recunoaștem că plantarea de biserici implică mai mult decât demografie, conducere, aptitudini, daruri, finanțe și planificare potrivite. Avem nevoie de Duhul Sfânt. Să fim asemenea apostolului Pavel, care nu s-a temut să întrebe nucleul de pornire al bisericii sale: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Non-pentecostalii nu adresează această întrebare. Dar trebuie să o facem, dacă vrem să culegem roade apostolice.

Să începem biserici noi cu un tipar de bază format din credincioși plini de Duhul Sfânt.

ÎNVĂȚATURA

Metoda de misionare a lui Pavel la

Efes a constat într-o apologetică a credinței bazată pe conținut. A argumentat într-un mod convingător (Fapte 19:8). Pe scurt, știa întrebările care necesitau un răspuns, și a răspuns cu cunoaștere și pasiune.

În unele cercuri de astăzi, facem aproape orice pentru a evangheliza oameni, în afară de a le oferi răspunsuri la întrebările lor cognitive și emoționale.

Pavel l-a sfătuit pe Timotei, care l-a urmat ulterior ca pastor în Efes: „Caută (de ex., învață) să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). Petru îl susține pe Pavel: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

Dacă vrem să plantăm biserici trainice, trebuie să avem și conținut. Muzica, fenomenele externe, prietenia și publicitatea îi pot atrage pe oameni. Dar abordarea noastră trebuie să se centreze pe ucenicizare. Trebuie să evităm pericolul de a câștiga doar un public; scopul nostru este să-i transformăm pe cei chemați, să formăm biserica adevărată și vie a lui Isus.

La Efes, Pavel a răspuns mai multor întrebări. Știm că i-a învățat pe oameni în trei locuri: trei luni în sinagogă (Fapte 19:8), doi ani în școala lui Tiran (Fapte 19:10) și constant, mergând din casă în casă (Fapte 20:20).

Mă interesează în special școala lui Tiran, pentru că acest detaliu aduce în scenă un lucru pe care suntem tentați să-l neglijăm în ziua de astăzi în bisericile noastre, și anume, intensitatea procesului de ucenicizare. Nu poți produce o transformare profundă în viețile oamenilor dacă petreci doar o oră sau două cu ei sâmbătă seara sau duminică dimineața. Una dintre multiplele interpretări posibile ale Faptele apostolilor 19:9 – așa-numitul text vestic – ne oferă intervalul în care Pavel a predat în școala lui Tiran – 11:00–16:00. Acestea erau orele de siestă în Efes, dar Pavel a folosit această pauză culturală pentru a-i instrui pe credincioși.

Calculați voi totalul de ore. Cinci ore pe zi, timp de 2 ani. Să presupunem că „cursurile” se țineau doar în cursul săptămânii, cu 4 săptămâni de concediu pe an. Numărul total este de 1200 de ore de instruire/predare per an (5 ore zilnic x 5 zile x 48 de săptămâni = 1200).

Nu-i de mirare atunci că Evanghelia s-a răspândit din Efes în toată provincia romană Asia. Pavel i-a învățat pe oameni intens și i-a instruit să ducă mai departe Evanghelia. A construit o biserică participativă, nu o biserică ce îi privea doar pe alții cum fac misiune.

Fiecare dintre bisericile noastre ar trebui să se considere o școală biblică ce îi instruieste constant pe laici pentru lucrarea de evanghelizare. Mantra noastră trebuie să fie: fiecare membru învață, crește, mărturisește și își asumă conducerea.

ECHIPA

Întreaga Asie a auzit Cuvântul Domnului (Fapte 19:10). Cum? Prin ucenici. Pavel a avut ajutoare, doi dintre ei fiind Timotei și Erastus (Fapte 19:22). Cei pe care i-a mentorat ei au devenit bătrânii bisericii (Fapte 20:17). Lucrarea sa vocațională îi acoperea propriile nevoi și pe cele ale însoțitorilor săi (Fapte 20:34). Pe când le scria corintenilor, din Efes, Pavel i-a numit pe cei care lucrau cu el: Sosten, Stefana, Fortunat, Ahaic (1 Corinteni 1:1; 16:17), Apolo (1 Corinteni 16:12; 2 Corinteni 8:18, 19), Acuila și Priscila (1 Corinteni 16:19), Tit (2 Corinteni 8:16, 17).

Cu alte cuvinte, Pavel nu a plantat biserici ca un Călăreț Singuratic. El a mentorat viitori lideri. A lucrat împreună cu ei. Nu a încercat să facă totul de unul singur.

Pentru a evangheliza un oraș sau o comunitate este nevoie de o echipă.

TRUDĂ

Nu permiteți nimănui să vă păcălească. Plantarea de biserici (sau orice altă lucrare) este o treabă grea.

Este evident că Pavel a folosit după-amiezile pentru a predă în școala lui Tiran, iar seara predă din casă în casă. Și ce făcea dimineața? Corturi. „Basmalele și șorțurile” luate de la locul lui de muncă (Fapte 19:12) nu erau pânze albe pufoase sau curate, ci tapițerii de scaune zdrențuite și șorțuri de muncă. El își caracterizează munca din Efes ca cea a unui mic om de afaceri, de succes și harnic (Fapte 20:34, 35).

În plus, într-un oraș unde câștigul financiar inspira toate formele de religie (altarele de argint ale Dianei erau exportate în toată lumea), Pavel a refuzat să primească argint, aur sau orice alte lucruri asemănătoare.

Ulterior, când Pavel își descrie lucrarea din Efes, el nu se concentrează pe miracolele săvârșite (care au fost multe), ci pe lucrurile obișnuite. El nu a transformat niciodată banii în miracole. El a investit în alții, nu în sine.

**Plantarea de biserici (sau orice altă lucrare)
nu este pentru cei care vor
„să trăiască fără grijă în Sion”.**

Îmi amintesc de un pastor a cărui biserică s-a implicat într-o zi lungă de distribuire de alimente și evanghelizare a celor săraci. Când a fost întrebat dacă ar face-o din nou, acesta a răspuns: „Nu. Este prea mult de muncă.” Nu-i de mirare că biserica sa nu crește.

Plantarea de biserici (sau orice altă lucrare) nu este pentru cei care vor „să trăiască fără grijă în Sion”.

LACRIMI

S-ar putea să lucrezi atât de greu într-o lucrare, încât să-ți pierzi sensibilitatea față de oameni. Pavel a muncit și s-a confruntat cu presiuni mari, și totuși, a „slujit Domnului” cu multă smerenie, cu lacrimi” (Fapte 20:19). Să nu lucrăm atât de mult, încât să ne pierdem sensibilitatea.

Privesc în urmă la lucrarea mea pastorală, și cea mai mare satisfacție o am nu în structurile pe care le-am construit, nici în numărul de membri câștigați, nici în cât de mult s-au dezvoltat misiunile inițiate. Satisfacția provine din viețile pe care le-am atins.

Când Pavel și-a luat un ultim rămas-bun de la conducerea bisericii din Efes, Luca consemnează: „Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața” (Fapte 20:37, 38). O relație și un devotament atât de apropiat se creează doar atunci când iubești oamenii mult și profund.

Mă doare atunci când pastorii se bucură să lase o biserică, sau când o biserică se bucură că pastorii ei pleacă. Îmi spune că din relația lor lipsea ceva vital pentru o biserică sănătoasă, în dezvoltare.

Haideți să fim plini de compasiune pentru oameni pe măsură ce plantăm biserici noi.

IASCA

Iasca este o substanță inflamabilă care poate fi folosită ca substanță de aprindere. Scopul ei este să instige sau să inflameze.

Cu siguranță asta s-a întâmplat și în Efes. Oamenii luau zdrențe și șorțuri din atelierul lui Pavel și le puneau peste cei bolnavi și peste cei posedăți, iar aceștia erau vindecați.

Pavel a făcut tot ce trebuia – a învățat, a muncit și a evanghelizat. Dar dacă biserica trebuie să depășească o creștere normală, trebuie să intervină Dumnezeu.

Mai demult, pastorul Mung și tatăl meu au predicat în China de nord-vest. Când persecuția s-a atenuat, biserica a fost repornită, în 1983, cu 30 de bătrâni. La moartea pastorului Mung, în 2004, la vârsta de 96 de ani, biserica număra 15000 de membri. Înainte să moară, l-am întrebat: „Cum s-a întâmplat aceasta?”

Mi-a răspuns: „Ei bine, Isus Cristos este același ieri, azi și întotdeauna... și ne rugăm mult.” Apoi mi-a descris miracolele pe care le-a făcut Domnul în orașul respectiv.

Fie ca și noi să putem descrie modul în care plantăm biserici și modul în care acestea se revitalizează și cresc nu prin

prisma a ceea ce am făcut noi, ci prin prisma a ceea ce a făcut Domnul (Fapte 14:27).

Ultimul chibrit care a aprins iasca din Efes a venit în momentul de cumpănă al celor șapte oculțiști – fiii lui Sceva – care au înțeles pe propria piele ce înseamnă să folosești greșit numele lui Isus (Fapte 19:13-20).

Priviți anomalia. A fost cel mai eficient miracol al lui Pavel în cei aproape 3 ani petrecuți în Efes, iar el n-a avut nimic de-a face cu el. Dar efectul a fost incredibil – atât asupra publicului general, care era cuprins de teamă, cât și asupra credincioșilor care și-au ars lucrurile oculte după convertire.

Când puterea Duhului Sfânt lovește o biserică, descoperim că o mulțime de credincioși au păstrat „faptele întunecate” ale inamicului. Dacă oamenii din bisericile noastre și-ar aduce filmele, DVD-urile, revistele, cărțile, log-urile de pe Internet, sticlele și drogurile ilegale păcătoase, am face un foc de tabără pe cinste. Ei păstrează toate aceste lucruri, pentru că Duhul Sfânt nu își demonstrează puterea în biserică.

Creșterea exponențială a plantării de biserici are loc când există iască – un eveniment sau o serie de evenimente pe care doar Duhul Sfânt le poate dirija, o ocazie sau ocazii care catapultează biserica înspre un nou nivel de creștere și influență.

GHIMPELE

Țepușa este partea de care ne-am lipsi. Dar orice plantare de biserici o va include. Scriind din Efes, la sfârșitul celei de-a treia sa călătorie misionară, Pavel i-a spus bisericii din Corint despre țepușa din propria sa viață care, în pofida rugăciunii, nu a fost îndepărtată.

Pavel nu spune niciodată la ce țepușă se referea și este mai bine așa. Niciunul dintre noi nu ne confruntăm cu aceeași țepușă.

Nu cunosc nicio lucrare eficientă de plantare de biserici în care conducerea sa să nu fi suferit în vreun fel sau altul.

Aș vrea să-i pot consola pe plantatorii de biserici și să le spun că vor călca doar pe petale de trandafiri, dar adevărul este că vor exista și greutăți și dificultăți care

nu vor fi înlăturate, în pofida rugăciunilor și eforturilor noastre.

Nu trebuie să-i permitem țepușei din viața noastră să ne înfrângă misiunea. Putem avea aceeași mărturie ca Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

TRANSPARENȚĂ

Pavel le-a spus bătrânilor din Efes în scrisoarea lui de rămas-bun: „Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei” (Fapte 20:18).

Ce declarație incredibilă! Nu există goluri în viața lui, nu există perioade de păcătuire, lene sau slăbiciune. Nu a fost niciodată un plantator de biserici sau pastor vremelnic.

Scriind din Efes, el le-a spus corintenilor că n-a purtat niciodată o mască (2 Corinteni 3:13-18). Nu era nicio diferență între *persona* sa din lucrare și *persoana* sa; sau, așa cum am spune noi, între purtarea sa de la amvon și purtarea de acasă.

Plantarea de biserici va fi la fel de eficientă pe cât sunt de autentici cei care le plantează. Sarcina noastră este să trăim constant astfel încât să le putem spune altora: „Urmați-mă, căci și eu Îl urmez pe Cristos” (vezi 2 Tesaloniceni 3:7, 9).

AMENINȚARE

Plantatorii de biserici sunt conștienți și de pericolele care îi pasc. Pavel cu siguranță a fost. El i-a avertizat pe bătrânii din Efes de două amenințări la adresa bisericii: (1) lupii din afară, și (2) lupii din interior, care aveau să denatureze adevărul, pentru a-i atrage pe oameni după sine (Fapte 20:28-30).

Lupii fac prăpăd. Ei îi dezbină pe oameni. Adevărată natură a lupilor și a falșilor învățători este să genereze dezbinare din pricina dorinței lor insașiabile după auto-promovare. Ei sunt mult mai interesați să-și construiască propria biserică, propriul cuib – decât să construiască biserica lui Cristos.

Așa că, liderii temători de Dumnezeu sunt responsabili de bunăstarea bisericii pe care Cristos a răscumpărat-o cu propriul Său sânge.

Înainte ca Pavel să le spună liderilor să păzească „turma”, el le spune să se păzească pe sine (Fapte 20:28). Paza are un caracter personal și este orientată pe lucrare. Voi sunteți supraveghetori, nu mari șefi! Suntem protectorii și apărătorii poporului lui Cristos, și trebuie să ținem minte cât de mult a costat bunul pe care-l păzim.

CONCLUZIE

Plantarea de biserici și creșterea lor dinamică au loc atunci când există următoarele 10 elemente apostolice:

- Timpul potrivit
- Tipar
- Învățare
- Echipă
- Trudă
- Lacrimi
- Iască

**Liderii
temători de
Dumnezeu
sunt
responsabili
de
bunăstarea
bisericii.**

- Țepușă
- Transparență
- Amenințare

Privește rezultatele obținute atunci când aceste elemente sunt prezente în plantarea de biserici. „Cu atâta putere se răspânda și se întărea Cuvântul Domnului” (Fapte 19:20).

Fie ca Dumnezeu să ne dea același rezultat în cadrul comunităților neevangelizate din America, pe măsură ce plantăm cu zel biserici noi și le revitalizăm pe cele existente.

GEORGE O. WOOD, D. Th. P.,
supraveghetor general al Consiliului
General al Adunărilor lui Dumnezeu,
Springfield, Missouri

NOUȚĂȚI EDITORIALE LA EDITURA LIFE PUBLISHERS www.liferomania.ro

ÎN AȘTEPTAREA ÎNTOARCERII LUI SUMMER

de Kim Vogel Sawyer
348 pag., 14 X 20.5 cm

Complet singură în preeria din Kansas, Summer Steadman are puține opțiuni. Pierzându-și soțul și copiii din cauza bolii, ea nu mai are nicio dorință de a-și continua călătoria spre vest, acolo unde ea și soțul ei plănuiseră să-și croiască un viitor. În schimb, caută de lucru într-o micuță comunitate menonită pentru a putea fi aproape de mormintele familiei ei. Văduvul Peter Ollenburger, proprietarul morii din localitate, are nevoie de cineva care să facă lecțiile cu băiatul său. Când aude că în oraș venise o „femeie învățată”, el crede că aceasta este răspunsul la rugăciunile lui. Curând, însă, el

descoperă că ajutorul pe care i l-a dat acelei străine poate avea consecințe neplăcute. Acest tată ar fi în stare să facă orice pentru fiul său, dar pe măsură ce băiatul începe să o considere pe Summer mai mult decât doar învățătoarea lui, Peter trebuie să facă o alegere. Să se căsătorească cu femeia aceasta doar pentru ca fiul lui să aibă o nouă mamă sau să se căsătorească doar din dragoste?

Va putea inima zdrobită a lui Summer să mai iubească din nou?

O FEMEIE DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

de Elizabeth George

312 pag., 14 X 20.5 cm

Adevărata pace și bucurie vin atunci când femeile îl urmează pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor - și devin femei după inima Lui. Cu grație și căldură, Elizabeth George împărtășește în această carte învățături biblice practice cu privire la modul în care poți urmări prioritățile lui Dumnezeu privitoare la:

- * umblarea ta cu Domnul - crești prin iubire față de Scriptură și ucenicizare
- * slujirea ta - învață să slujești altora și să devii o femeie care încurajează
- * casa ta - creează o atmosferă care hrănește și o tapiserie a frumuseții
- * soțul tău - dezvoltă-ți o dedicare adâncă pentru a-l sluji și a-l cinsti
- * copiii tăi - roagă-te cu credințioasă pentru ei și învață-i Cuvântul lui Dumnezeu

DEVENIND FEMEIA VISURILOR LUI

de Sharon Jaynes

308 pag., 14 X 20.5 cm

Vrei să devii femeia visurilor soțului tău? Femeia după care îi pare rău că pleacă dimineața și la care de-abia așteaptă să revină acasă seara? Devenind femeia viselor lui îți oferă o viziune profundă asupra rolului minunat și unic pe care Dumnezeu și l-a dat doar ție în viața soțului tău. Pe paginile acestei cărți vei găsi așezate câteva ipostaze ale inimii unor bărbați care au împărtășit cu mine răspunsurile unui sondaj de opinie pe care l-am efectuat:

- Cum ai descrie femeia visurilor tale?
- Ce face soția ta foarte bine și cealaltă femei ar putea lua exemplul ei?
- Care a fost cea mai mare încercare în căsnicia ta?
- Cum a putut soția ta să ajute la rezolvarea acelei probleme?
- Care este acel lucru pe care ți-l dorești ca femeile să-l înțeleagă despre ceea ce-și dorește un bărbat de la femeia visurilor lui?

Pășind înspre

Despre cum un pastor și-a dus biserica înspre recoltă... pas cu pas.

de **J. Don George**

Când am ajuns în Irving, Texas, în 1972, aveam o experiență în lucrare de 17 ani – 6 ani ca evanghelist și 11 ani ca pastor. În timpul călătoriilor mele evanghelistice, eu și soția mea, Gwen, am văzut numeroase biserici care au schimbat comunitatea din care făceau parte în diverse moduri. Când am acceptat să păstoresc biserica din Irving, L-am întrebat pe Dumnezeu: *Cum să ating acest oraș? Sunt peste 80 de biserici în comunitatea aceasta. De asemenea, sunt mii de biserici în întreaga zonă Dallas/Forth Worth. Ce strategie de creștere a bisericii vrei să folosesc?*

Părea că bisericile deja consacrate, cu corurile lor superbe, cu clădirile lor frumoase și cu programele lor puse la punct aveau un avantaj în evanghelizarea zonei respective. Eu ce să fac?

Dumnezeu mi-a vorbit foarte clar. Mi-a descoperit că bisericile deja existente făceau parte din planul Lui, dar că aveau lacune în modul lor de evanghelizare. Mi-a spus să îmi îndrept atenția înspre cei pe care nimeni nu-i băga în seamă. Dumnezeu m-a provocat, iar eu am acceptat această provocare prin credință.

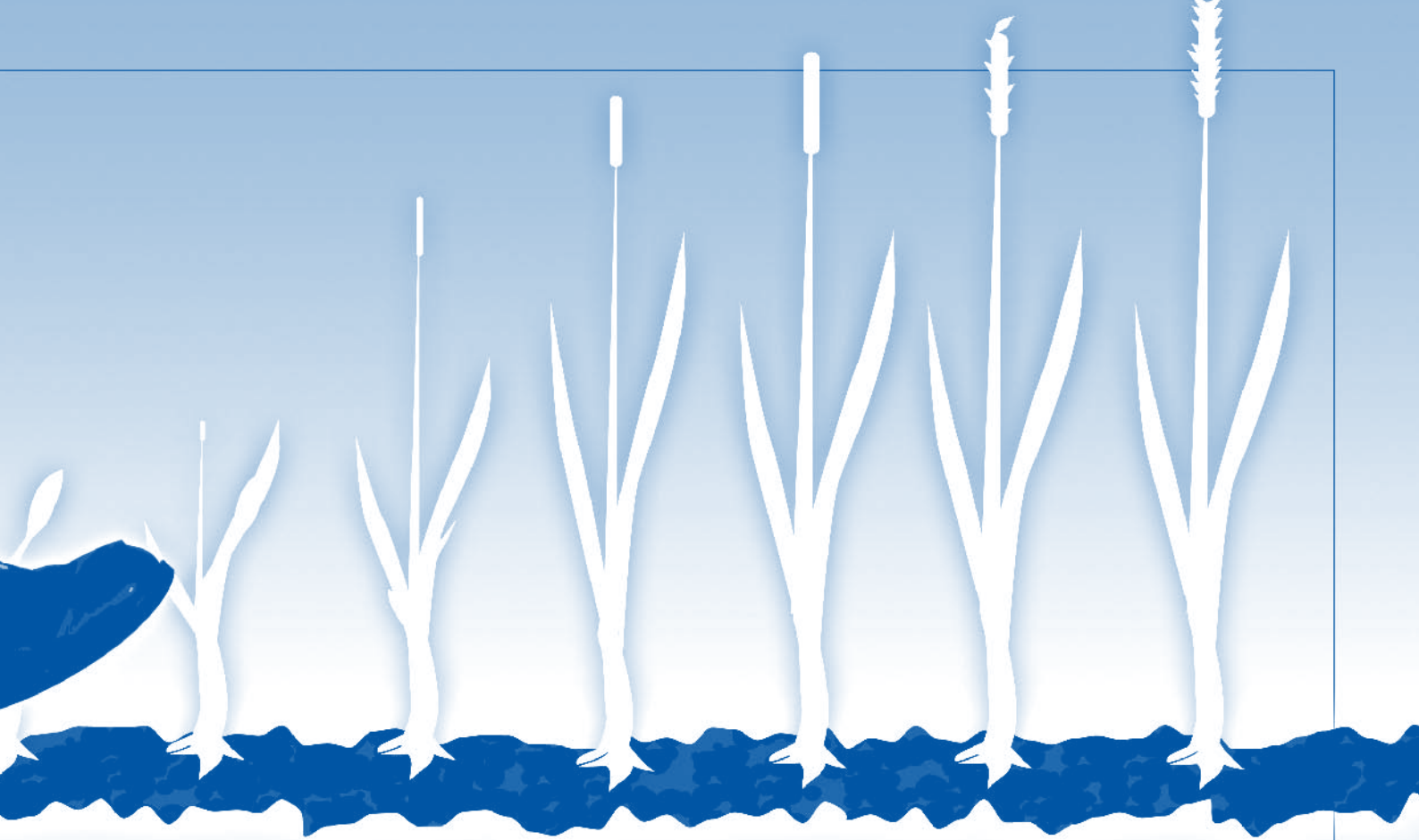
Mi-am luat angajamentul de a vizita personal 500 de case în fiecare săptămână. În fiecare luni dimineața îmi pregăteam 500 de fluturași și le împărțeam în grămezi de câte 100. Mi-am îndeplinit cu credincioșie angajamentul de a vizita 100 de case pe zi, de luni până vineri.

Pe parcursul acestor vizite, am vorbit într-un mod personal, care i-a făcut pe oameni să înțeleagă că îmi pasă. Apoi, încet, dar într-un mod necompromișător, le-am vorbit despre biserica noastră ca un loc în care ar putea găsi speranță prin Isus Cristos.

Umblând prin viața de zi cu zi

Plimbările mele zilnice prin cartierele din Irving m-au pus în contact cu oameni în plină derulare a vieților lor de zi cu zi. Poate că plimbările respective îmi ocupau o mare parte din zi, în funcție de câți oameni mă opreau ca să vorbească cu mine. Uneori, îmi lua chiar o zi întreagă să vizitez 100 de case.

În pofida a ceea ce zic mulți oameni, evanghelizarea personală nu este chiar atât de complicată. Nu necesită un doctorat în psihologie sau un curs universitar în sociologie sau aptitudini de comunicare interpersonală. Cea mai mare parte din evanghelizarea personală presupune să vorbești efectiv

re... recoltă

cu oamenii. Dacă vorbești cu destui oameni, cu siguranță vei influența pe cineva. De obicei spuneam: „Sunt un pastor nou venit în oraș. Este o biserică despre care s-ar putea să nu știți mai nimic. Vreau să vă spun câteva lucruri despre ea. Suntem aici ca să vă ajutăm. Poftim un fluturaș. Ne-ar face plăcere să vă vedem duminică la biserică.”

Uneori, oamenii începeau să converseze cu mine. Când nu era nimeni acasă, lăsam un fluturaș în ușă. Uneori, oamenii îmi răspundeau politicos, cu „Mulțumesc”. Uneori îmi răspundeau politicos (sau nu prea politicos) cu „Nu mă interesează.” Dar, dacă discuți cu destul de mulți oameni, vei culege roade.

Zilele mele de plimbare au devenit săptămâni și apoi luni. Iar lunile au devenit 3 ani. Biserica noastră a văzut rezultatele acestor plimbări. Oamenii au început să vină la serviciul nostru de duminică. Săptămâna următoare căutam alte 500 de case pe care să le vizitez. Sâmbăta îi contactam pe cei care fuseseră la biserică în duminica dinainte.

Scopul vizitelor mele prin cartierele din Irving nu era să îi impresionez pe cei din biserică sau pe cei din comunitate. Chiar dacă voiam să optimizez lucrarea bisericii noastre, nu am făcut 500 de vizite săptămânal doar ca biserica noastră să înceapă să se dezvolte artificial. I-am vizitat pe toți acei oameni pentru că era modul meu personal de a câștiga orașul pentru Dumnezeu. Știam că nu pot lăsa treaba aceasta pe seama altcuiva. A fost însărcinarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie.

Cu această filozofie în minte, mi-am început și lucrarea din casele de bătrâni. Am găsit două aziluri din orașul nostru care mi-au permis să merg acolo în diminețile de miercuri. În fiecare miercuri dimineața am mers la casele acelea de bătrâni și am cântat melodii gospel, le-am împărtășit câte un mesaj devoțional și le-am arătat dragostea lui Cristos față de oameni. Vizitele respective nu ne-au prea umplut băncile din biserică. Și bătrâneii aceia nici nu puteau dăruia la colectă. Dar vizitele mele au respectat totuși regula recoltei: dacă semeni semințe, vei culege roade; dacă semeni semințe, vor crește roade. De multe ori, Dumnezeu ne pune să semănăm semințele într-o zonă și să culegem în alta. Ideea de bază este să împlinim Marea Însărcinare implicându-ne în comunitate.

Umblarea ta – un exemplu

Un pastor nu-i poate duce pe alții în locuri în care n-a mers el însuși. Poate că unii încearcă să-i dirijeze pe oameni, dar nu aceasta este chemarea unui pastor. Pastorii sunt chemați să conducă turma lui Dumnezeu. Trebuie să mergem noi înșine acolo unde vrem ca oamenii să ne urmeze. Un pastor care nu este gata să se dedice evanghelizării nu îi va putea conduce pe alții în evanghelizare. Dacă vrem ca oamenii să se implice în evanghelizare personală, atunci noi, ca lideri, trebuie să ne implicăm la rândul nostru în evanghelizarea personală. Dacă ne așteptăm ca oamenii să se angajeze față de o cauză

– o evanghelizare, o acțiune în comunitate sau o lucrare în cadrul bisericii – atunci noi trebuie să fim primii care se dedică acesteia. Trebuie să le oferim oamenilor un exemplu de implicare pe care-l pot urma.

Exemplul pastorului nu ar trebui să se evapore în momentul în care biserica începe să crească. Unii păstori ajung în tranșee la începuturile dezvoltării bisericii lor. Apoi, după ce clădesc o congregație de 1000 de membri și pornesc zeci de lucrări, își pierd dorința de a se mai implica la nivelele primare de lucrare. Unii pastori se consideră ca având roluri de *directori* și nu se mai implică personal.

De-a lungul anilor, pe măsură ce responsabilitățile mele s-au dezvoltat, m-am hotărât să nu pierd contactul cu lucrările comunitare de zi cu zi din biserica noastră. Dacă mă deplasez la o conferință joia sau vinerea, mă întorc vineri seara pentru a participa la micul dejun de ucenicizare de sâmbătă dimineața. Am vrut să fiu prezent în fiecare week-end pentru lucrarea noastră de evanghelizare de sâmbătă, care este ca o ancoră de salvare lansată de biserica noastră pentru comunitatea din care facem parte. Cred că trebuie să rămâi implicat în biserică la un nivel fundamental.

Nu îi poți conduce pe oameni până nu le-ai câștigat inimile. Oamenii nu vor urma un pastor din cauza CV-ului său. Trebuie să le câștigi inimile înainte ca ei să te urmeze și să câștige orașul pentru Dumnezeu, împreună cu tine. Să câștigi dragostea și loialitatea oamenilor necesită timp și înfăptuire. Loialitatea nu este transferabilă. Nu contează cât de iubit sau de respectat este un pastor într-un anumit oraș. Când se mută la o altă biserică, dintr-un alt oraș, trebuie să ia tot procesul de la început.

Oamenii își privesc pe păstorul. Observă lucrurile pe care le face păstorul. Când acesta spune „Vom face asta”, oamenii vor măsura gradul lui de implicare în acțiunea respectivă. Dacă păstorul este dedicat lucrării la care îi cheamă pe oameni, între ei se formează o legătură spirituală. Oamenii dezvoltă o disponibilitate de a-și urma păstorul. Se călește astfel un grup de credincioși, iar evanghelia va cutremura comunitatea respectivă.

Umblând cu Duhul Sfânt

Dacă un pastor vrea ca purtarea și lucrarea sa să fie o inspirație pentru o congregație și pentru o comunitate, umblarea sa cu Duhul Sfânt trebuie să fie profundă și consecventă. Duhul umblă cu noi prin rutina vieții noastre, și ne arată oportunitățile ca Dumnezeu să facă o lucrare de proporții miraculoase.

Gândiți-vă la momentele în care Petru și Ioan au mers la templul din Ierusalim. Cei doi erau oameni plini de Duhul, crescuți cu credincioșie în învățătura lui Cristos și formați constant prin încrederea lor în Dumnezeu. A fost un proces. Isus a cunoscut lucrarea viitoare a lui Petru și a lucrat în el, pentru a-l ajuta să-și depășească natura sa impulsivă și impetuoasă, graba cu care critica, șovăiala în a se căi și accesele sale de mânie. Chiar dacă Ioan nu semăna cu Petru, și el se număra printre ucenicii care tot timpul se certau cu privire la cine este cel mai mare dintre ei și încerca să se auto-proclame favoritul lui Isus. Și Ioan trebuia să se maturizeze.

După ce Duhul Sfânt i-a transformat într-un mod dramatic pe Petru și pe Ioan în odaia de sus, și i-a investit cu putere

din ceruri, Petru a devenit purtătorul de cuvânt al Bisericii, pe străzile Ierusalimului. Ioan a slujit bisericii primare prin epistolele sale și prin cartea Apocalipsei.

Petru și Ioan au mers deseori la templu în timpul acestui proces de transformare. În fiecare zi în care au mers la templu, ei au trecut pe lângă un olog. Dar nu s-au oprit să-l vindece până nu au primit investirea – puterea lui Dumnezeu – în timpul revărsării din odaia de sus. În ziua aceea au fost transformați. Ulterior, când au mers din nou la templu, s-au apropiat de olog, l-au luat de mână, l-au vindecat, l-au ridicat și l-au eliberat (Fapte 3:1-10).

Puterea de la Rusalii îi echipează pe creștini pentru evanghelizare, le insuflă pasiune credincioșilor și îi dă comanda de marș Bisericii. Este un lucru prostesc să crezi că un credincios poate fi eficient în evanghelizare fără să aibă puterea Duhului Sfânt în fiecare domeniu al vieții sale.

Umblarea în Duhul face diferența dintre o altă zi obișnuită la birou, scriind o predică, și o întâlnire profundă, personală cu Dumnezeu, care îți însușește mesajul. Umblarea în Duhul face diferența dintre a te târî printr-o listă cu persoane pe care trebuie să le vizitezi și o întâlnire personală cu Dumnezeu care îți dă energie divină ca să-i atingi pe oameni în casele lor, în spitale și la supermarketuri. Pastorul care umblă cu Duhul Sfânt nu trebuie să meargă foarte rapid sau să sară prin inele. Nu are nevoie de programe spectaculoase sau de bugete din șase cifre. Trebuie doar să asculte vocea liniștită, șoptită a lui Dumnezeu, care îl conduce.

Umblând alături de mentori

Un pastor care se îndreaptă înspre o recoltă bogată va umbla alături de oameni care se află de mai multă vreme ca el în călătoria respectivă – oameni a căror înțelepciune cucernică o prețuiește. În viața și lucrarea mea am avut de beneficiat de pe urma multor bărbați cucernici.

Am învățat foarte multe de la tatăl meu. Pe măsură ce mă mentora, m-am simțit ca la școala biblică. Am slujit în biserica tatălui meu pentru că era un păstor minunat. Timp de 6 ani de zile am fost evanghelist, și-am învățat foarte multe de la pastorii din locurile în care am predicat. Am încercat întotdeauna să învăț de la cei mai de succes pastori.

Pe măsură ce-i observam, am învățat multe lucruri pe care să le fac. Și multe lucruri pe care să nu le fac. O mare parte din bisericile care stagnează nu se dezvoltă pentru că pastorul lor face lucruri greșite, cum ar fi că-i conduce într-un mod eronat. S-ar putea ca pastorul să fie orientat pe conflict, cu un spirit pugilistic, în loc să dea dovadă de dragoste, iertare și acceptare. De prea multe ori, pastorul spune: „*Ori cum vreau eu, ori la revedere! Dacă nu-ți convine, fă-ți bagajele și pleacă!*”

Ce bine ar fi dacă pastorii s-ar încrede în puterea Evangheliei și nu s-ar mai baza pe inițiativa umană. Evanghelia produce rezultate. Iată legea recoltei: când semeni semințe, vei culege roade.

În timpul primului meu pastorat am făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Într-un an, pe când îi încurajam pe oameni să dea zeciuială, am folosit motivația greșită. Am îngreunat lucrurile pentru cei care nu dădeau zeciuială. Prin urmare, unii oameni au părăsit biserica. Am învățat rapid să nu mai fac asta. Am învățat să spun, așa cum zice Tommy Barnett:

„Trebuie să îți mărești cercul dragostei.” Trebuie să continui să-i abordezi pe oameni cu dragoste și acceptare.

În 10 ani de pastorație în Plainview, Texas, numărul mediu anual de participanți nu a depășit niciodată mai mult de 150 de persoane. Înțeleg ce au de îndurat pastorii din orașele mici. Știu cât de greu este să atragi vizitatori și cât de dificil este să corectezi presupunerile greșite ale unei comunități cu privire la biserică. Sunt multiple motive pentru care bisericile nu cresc. Mulți pastori lucrează pe câmpuri dure. Totuși, am învățat mult din acele experiențe.

Oricât de mult aș fi prețuit tot ce am învățat de la mentorii mei, nu am încercat niciodată să le imit lucrarea. Este o greșeală să copiezi un alt pastor sau să duplezi metodologia altcuiva. Este o greșeală pentru că Dumnezeu nu le dă tuturor aceleași talente. De fapt, Dumnezeu ne-a creat diferit pe fiecare dintre noi. Dumnezeu are un plan unic pentru fiecare predicator, pastor și om. S-ar putea ca tu să dai greș dacă copiezi pe altcineva. Dacă iei în calcul faptul că fiecare biserică, oraș și cultură sunt diferite, înțelegi că pentru a împlini Marea Însărcinare pe câmpul tău de lucru, lucrarea ta trebuie să fie diferită.

Un pastor trebuie să observe lucrurile pe care le fac pastorii de succes, după care să extragă principii pe care să le poată folosi și nu metode exacte pe care să le copieze. Pastorul de succes folosește principii. De exemplu, un principiu pastoral este să mergi tu însuși acolo unde te aștepti să meargă oamenii. Un alt principiu este că umplerea cu Duhul Sfânt te împuternicește în lucrare. Aceasta le permite credincioșilor să fie eficienți în evanghelizare. Pastorii trebuie să aplice principii, și să își aleagă prin rugăciune și cu atenție metodele.

Umblând alături de ucenici

Iată un principiu grozav care mi-a format lucrarea: un pastor trebuie să facă ucenici, și trebuie să-i facă asociindu-

se cu ei. Așa și-a făcut și Isus ucenici. Acest principiu este inversul principiului de mentorare pe care l-am urmat. Deoarece Dumnezeu a adus în viața mea oameni care să-mi împărtășească din înțelepciunea și experiența lor și care să-mi binecuvânteze călătoria prin lucrare, le sunt dator altora să le ofer aceeași încurajare și îndrumare, după cum mă conduce Dumnezeu.

O mare parte din responsabilitatea mea spirituală este să ucenicizez tineri care să se desprindă din biserică noastră și care să facă o lucrare eficientă pentru Împărăție. Mi-am propus să ucenicizez cel puțin 10 persoane care să construiască biserici mai mari și care să facă o lucrare mai grozavă pentru Dumnezeu decât cea pe care o facem noi aici. Dumnezeu a depășit deja numărul de 10 persoane pe care mi l-am propus eu. Chiar acum probabil că sunt peste 12 tineri în lucrare care construiesc lucrări despre care eu cred că vor atinge aceleași dimensiuni ca lucrarea mea.

Nu pot să identific exact momentul în care ucenicizarea a început să aibă un impact asupra lucrării mele. Păstoresc deja de 10 ani Calvary Church, când mi-am dat seama că trebuie să fac ucenicizare. Din momentul în care am început să aplic acest principiu, el a influențat tot ceea ce fac. Am investit din mine însumi în instruirea tinerilor, i-am trimis, și i-am motivat să lucreze cu viziune și pasiune. Deși i-am ajutat să înțeleagă modul nostru de a face lucrarea, la Calvary, i-am și impulsionat să descopere planul de evanghelizare pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru fiecare dintre ei, pe câmpul lor de lucru.

Umblând neobosit

Le spun povestea mea pastorilor care vor să-și optimizeze evanghelizările din biserică lor – indiferent de mărimea bisericii lor. Mulți pastori ai Adunărilor lui Dumnezeu slujesc în biserici mici. Ei se întrebă: *Cum să fac asta? Cum ar putea biserică noastră, cu resurse limitate, să aibă un impact măsurabil asupra*

CUM SĂ OFERI UN EXEMPLU DE EVANGHELIZARE PERSONALĂ

Evanghelizarea începe cu pastorul. Înainte ca un pastor, un pastor de tineret sau un pastor pentru copii să-i motiveze pe oameni să facă evanghelizare personală, fiecare lider trebuie să fie mai întâi el însuși un exemplu de evanghelizare. Luca începe cartea Faptele apostolilor cu o frază instructivă despre Domnul: „Isus a început să facă și să învețe”. Ordinea este importantă aici. Tendința actuală a educației este mai întâi să învețe și apoi să se aștepte ca studenții să facă ceea ce au fost învățați. Creatorul nostru este Modelul nostru. În ce sens este un pastor un model pentru lucrarea de evanghelizare?

Acasă. Un stil de viață bazat pe evanghelizare începe de acasă. Evanghelizarea și ucenicizarea copiilor noștri sunt o parte importantă a lucrării pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Înainte de congregație. Un pastor poate fi un exemplu de evanghelizare în biserică sa, făcând în mod regulat chemări la predare. Chiar dacă nu răspunde nimănui unei astfel de invitații, membrii congregației văd preocuparea, pasiunea și angajamentul pastorului lor de a-i atinge pe cei pierduți.

În comunitate. Pastorii evangheliști pot avea un impact personal asupra celor din afara bisericii. Dacă clădești relații

cu cei necredincioși din cadrul comunității, vei crea oportunități de a propovădui Evanghelia.

În lumea pastorului. Există o corelație directă între inima unui pastor pentru cei pierduți din propria comunitate și viziunea sa în ceea ce-i privește pe cei pierduți din lume. Când o congregație vede povara pe care o poartă un pastor pentru mulțimile de oameni pierduți din lume, aceasta va afecta modul în care credincioșii îi privesc pe cei pierduți din propria comunitate.

RANDY HURST,
Springfield, Missouri

DOUĂ SCENE DIN VIAȚA DE APOI

Scena unu

S-a răspândit repede vestea cum că pastorul Kurt tocmai trecuse „Iordanul”. Pe când Domnul îl privea aprobator, acesta a fost asaltat de cei a căror viață le-o afectase pe când trăia. Primul care l-a întâmpinat a fost Jim, cândva un bețiv fără scăpare, care se însănătoșise datorită eforturilor răbdătoare ale lui Kurt. Sally era și ea prin apropiere. Fusese răzvrătită bisericii și nu înțelesese niciodată – până n-a ajuns în rai – că se pocăise datorită mijlocirii constante a pastorului ei. Billy era și el acolo ca să-i mulțumească pastorului său pentru că și-a făcut timp să-l mentoreze prin anii săi ciudați de adolescență. Șirul de oameni se întindea cât vedeai cu ochii – fiecare dintre ei recunoscători pentru că omul acesta îi prețuise pe fiecare în parte, sacrificându-și într-un fel sau altul viața pentru ei.

Din nou și din nou, îl auzai pe Kurt protestând la adresa manifestărilor lor de afecțiune: „Îmi acordați prea mult merit; doar Domnul v-a mântuit.”

„Da”, venea răspunsul, „dar ție ți-a păsat îndeajuns încât să te rogi pentru mine, să-ți faci timp să mă ajuți, să-mi spui adevărul.” După care a urmat inevitabila ploaie de îmbrățișări și săruturi.

Într-un sfârșit, după ce a scăpat de toată această manifestare de dragoste, Kurt a fost adus în fața Domnului. Lucrurile pe care el le-a făcut pentru fiecare persoană au fost arătate în fața unei mulțimi de ființe angelice și a altor răscumpărați. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:10). Această bucurie și recunoștință erau acum îndreptate înspre Kurt, ca și când ar fi fost un soldat care se întorcea acasă și care era primit ca un erou. Într-un mod inexplicabil, fiecare persoană de care el s-a îngrijit pe Pământ era acum o bijuterie într-o coroană pe care avea s-o poarte pentru totdeauna.

Scena doi

Ca și Kurt, pastorul Ben s-a trezit și el în fața Domnului. S-a înveselit când un înger l-a informat că biografia sa spirituală avea să fie derulată în fața gazdelor cerești – eroi din Vechiul Testament, apostoli, mari misionari, martiri și sfinți din toate vremurile. Era clar că erau cu toții nerăbdători să vadă ce victorii câștigase el pentru Cristos.

Pe măsură ce scenele vieții sale se derulau în fața marelui nor de martori, a ieșit la iveală o realitate îngrozitoare și inevitabilă: toți cei 30 de ani de lucrare ai săi fuseseră centrați pe sine. În momentul acela, a vizionat o viață de lucrare în împărăția lui Dumnezeu care nu adusesese niciun rod, niciun rezultat concret și nicio răsplată cerească. Fusese totul în van!

S-a observat însă că pastorul Ben se preocupase mai mult să-și clădească o lucrare de succes – una care avea să-i aducă prestigiu și onoare lumească – decât de oamenii valoroși care îi fuseseră dați în grijă.

Cel mai groaznic lucru din experiența lui Ben a fost să vadă dezamăgirea de pe fiecare chip ce privea – mai ales de pe Chipul care fusese scuiat și bătut pentru alții.

Chiar în momentul acela, o flacără a izbucnit din Tron și i-a ars toți anii de lucrare. Din eforturile sale de-o viață a rămas doar o grămăjoară de cenușă... doar o grămăjoară de cenușă.

Unchained/Iarna 2007, publicat în Pure Life Ministries, <http://www.purelifeministries.org>.

comunității noastre? Nu voi uita niciodată când am ajuns în Irving și L-am întrebat și eu aceleași lucruri pe Dumnezeu.

Legea recoltei promite că dacă vei semăna ceea ce ai, vei secera conform generozității lui Dumnezeu. Astăzi, biserica noastră este partenera unor lucrări precum Convoy of Hope. Autobuzele noastre transportă copii și tineri din tot orașul Irving. Echipa noastră mobilă de evanghelizare duce Evanghelia în cartiere. Suntem încântați de proiecte de lucrare care ne permit să donăm biciclete, păpuși și mingi de baschet pe măsură ce atingem mii de copii și tineri cu Evanghelia.

Chiar dacă nu făceam nimic din toate acestea în 1972, Dumnezeu le avea deja în vizor. Dumnezeu are planuri mărețe pentru fiecare biserică pe care o construiește. Un pastor ar putea spune: „Nu putem face lucrarea A, pentru că nu avem destui bani.” Bine. Găsește atunci o lucrare B sau o lucrare C. Găsește acțiunea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru

comunitatea ta. Există întotdeauna o modalitate de a-i atinge pe oameni cu dragostea lui Dumnezeu chiar și atunci când resursele sunt limitate. Orice biserică mare a început ca o biserică mică.

Dumnezeu binecuvântează Calvary Church, dar binecuvântarea Sa a venit atunci când noi am găsit un mod de a atinge orașul implicându-ne personal. Am mers înspre recoltă, pas cu pas. Continuăm să pășim la fel de ferm și la fel de dedicați vocii Duhului Sfânt. Ești și tu gata pentru călătoria ta?

J. DON GEORGE, D.D.,
este pastor senior al Calvary Church din Irving, Texas, și prezbiter executiv în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu.

PASTORUL - CÂȘTIGĂTOR DE SUFLETE

Este destul de ușor să presupui că viața ocupată cu îndatoriri pastorale îl scuză pe pastor de la a câștiga suflete. Datorită poziției sale, un pastor are oportunități unice de a evangheliza și trebuie să rămână sensibil la momentul ales de Duhul Sfânt și la îndrumarea acestuia. Iată câteva dintre oportunitățile care mi s-au prezentat în timpul lucrării mele pastorale.

1. Un om din orașul nostru, a cărui afacere a furnizat mobilierul pentru noua noastră școală creștină mi-a spus: „Dacă mergi vreodată în vreo călătorie, aș vrea să merg cu tine. Îmi plătesc eu drumul.” La scurt timp după aceea am fost invitat să apar într-un program de televiziune creștin național. L-am luat cu mine. Pe când ne întorceam acasă, l-am întrebat: „David, L-ai invitat vreodată pe Domnul Isus Cristos să intre în inima ta?” Tocmai vorbisem cu el despre ceea ce înseamnă să fii creștin.

Mi-a răspuns: „Nu, n-am făcut-o.”

L-am spus: „Ai vrea să o faci acum?” Am ieșit de pe autostradă, iar el L-a acceptat pe Cristos ca Mântuitor.

2. Primarul orașului în care eram pastor iubea muzica și participa deseori la prezentările noastre muzicale. La un moment dat am realizat un muzical patriotic și l-am invitat să cânte un solo cu corul. Într-o duminică ulterioară, în timpul chemării de predare, el și soția sa L-au primit pe Cristos și au mărturisit public noua lor credință în Cristos.

3. Câteva doamne din biserica noastră aveau soți nemântuiți. Am predicat din 2 Petru 3:1-5 și am făcut o chemare pentru soțiile cu soți nemântuiți. O sută zece doamne au ieșit în față. După ce m-am rugat împreună cu ele, am declarat că acela avea să fie anul soților nemântuiți. Le-am cerut celor din congregație să-i invite pe acești bărbați în casele lor și să clădească prietenii cu ei. Ca urmare, treizeci și opt de bărbați au luat decizia publică pentru Cristos. Un an mai târziu am ținut o seară de celebrare. Șapte cupluri au ieșit pe platformă. Fiecare soție a împărtășit cu ceilalți cum era viața ei înainte de convertire. Fiecare soț a împărtășit cum a devenit viața sa după întoarcerea lui la Cristos. Ce seară plină de bucurie!

ERNEST J. MOEN, fost Supraveghetor al districtului Illinois, locuiește în Sun City West, Arizona.

NOUȚĂȚI EDITORIALE

LA EDITURA LIFE PUBLISHERS

www.liferomania.ro

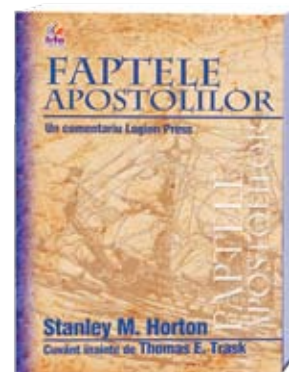
ÎNȚELEPCIUNE DE-O VIAȚĂ

de Joni Eareckson Tada

256 pag., 14 X 20.5 cm

La mai bine de patruzeci de ani după acel moment, Joni consemnează că Dumnezeu a făcut cu mult mai mult de-atât! El i-a dat înțelepciunea care să-i arate cum să trăiască în fața dezamăgirilor vieții. În timp ce îl căuta pe Domnul, Joni a absolvit treptele începând cu supraviețuirea la circumstanțele din viața ei, trecând la a le tolera, a le îndura cu răbdare, la a persevera în aceasta, până a ajuns în punctul în care a putut spune...

*„Îți mulțumesc, Doamne, pentru scaunul acesta cu roțile.
Îți mulțumesc pentru viața ce mi-ai dat-o.”*

FAPTELE APOSTOLILOR

de Stanley M. Horton

439 pag., 14 X 20.5 cm

Isus le-a spus urmașilor săi: „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori . . . până la marginile pământului.” Cartea Faptele apostolilor consemnează împlinirea promisiunii și a poruncii Sale: Duhul Sfânt a lucrat prin viețile credincioșilor ca să aducă creștere Bisericii, ca să dărâme barierele din calea Evangheliei, și să ducă mesajul lui Hristos până în inima Imperiului Roman.

Luca, autorul cărții Faptele apostolilor, a scris ca urmare a unei cercetări atente și a unei experiențe practice. Scriitorul pentecostal Stanley M. Horton aduce o combinație similară de cercetare și experiență în acest studiu al relatării inspirate a lui Luca. În acest comentariu Logion, Horton cercetează în profunzime istoria Bisericii Primare—o istorie care continuă să fie scrisă în viețile credincioșilor de astăzi. Horton scrie: „Faptele Domnului Înviat . . . continuă astăzi oriunde poporul lui Dumnezeu se adună într-un singur gând cu o dorință aprinsă de a cerceta Cuvântul Lui, de a căuta darurile Sale și de a face lucrarea Lui.”

Învață Biblia despre siguranța eternă?

**Pot credincioșii
să își piardă
intenționat
mântuirea,
negând
domnia lui
Cristos?**

Introducere

Într-un articol precedent, am discutat pe scurt despre poziția doctrinală a **perseverenței sfinților**, a **siguranței eterne** sau „*odată mântuit, mântuit pentru totdeauna*.”¹ De data aceasta, însă, o voi trata într-un mod mai complet.

Doctrina siguranței eterne susține că, odată ce o persoană este mântuită, nimic nu o mai poate face să-și piardă statutul respectiv. Millard J. Erickson spune: „Poziția calvinistă este atât clară, cât și directă în această privință: «Ei, cei pe care Dumnezeu i-a acceptat prin Preaiubitul Său, pe care i-a chemat efectiv și sfințit prin Duhul Său, nu pot cădea nici parțial, nici complet, din starea de har, ci vor persevera până la capăt și vor fi mântuiți pe vecie»” (Confesiunea de credință de la Westminster 17.1).²

Henry C. Thiessen continuă: „În ceea ce privește afirmația cum că «aceștia nu vor cădea din har», aceasta nu se referă la faptul că ei nu vor recidiva,

că nu vor cădea în păcat și că nu vor eșua în a aduce laude Celui care i-a scos din întuneric și i-a adus la lumina Sa minunată. Înseamnă doar că nu vor cădea niciodată complet din starea de har în care au fost aduși și că vor reuși întotdeauna, în cele din urmă, să se întoarcă din recidivarea lor.”³

La fel ca în cazul ispășirii limitate, Augustin a popularizat doctrina perseverenței sfinților în secolul al cincilea d.Hr. Biserica Romano-catolică a adoptat într-un final aceste învățături ca doctrină oficială. În timpul Reformei Protestante, aceasta era poziția acceptată în mod normal. Liderii Reformei, precum Jean Calvin, au acceptat și au promovat și ei această doctrină, alături de alte doctrine și practici romano-catolice anterioare Reformei. Astfel, siguranța eternă s-a consacrat și în sistemele doctrinale ale numeroaselor denominații protestante moderne de astăzi.

W.E.NUNNALLY, Ph.D., profesor de Iudaism timpuriu și Origini ale creștinismului, Universitatea Evangel, Springfield, Missouri

Tradiția arminiană/Wesleyană/a sfințeniei și Adunările lui Dumnezeu care s-au desprins din aceasta au respins istoric credința în siguranța eternă. Site-ul oficial al Adunării lui Dumnezeu afirmă: „Organizația Adunării lui Dumnezeu a luat poziție împotriva învățaturii cum că voia suverană a lui Dumnezeu anulează complet liberul arbitru al omului de a-L accepta și de a-L sluji. În acest sens, credem că este posibil ca o persoană mântuită o dată să se întoarcă de la Dumnezeu și să fie din nou pierdută.”⁴

Chiar dacă Adunările lui Dumnezeu au adoptat o poziție fermă și lipsită de echivoc, s-ar putea ca cei cărora le slujim să nu fi înțeles această doctrină sau poziția noastră în ceea ce privește această chestiune. Persoanele din congregațiile noastre lucrează deseori cu oameni care cred în siguranța eternă. Ei trebuie să știe cum să reacționeze la credințele colegilor lor de muncă. Prin urmare, este important pentru pastori să predea argumentele folosite de susținătorii perseverenței sfinților/a siguranței eterne, răspunsurile potrivite la afirmațiile acestora și baza biblică pentru poziția pe care am adoptat-o și anume, că credincioșii pot renunța intenționat la mântuirea lor, ieșind de sub domnia lui Cristos.

Bineînțeles, în cadrul Calvinismului, există diverse credințe privind siguranța eternă. De exemplu, o perspectivă extremă susține că Dumnezeu îl va chema pe un credincios acasă deoarece acesta nu și-a îndreptat viața și a devenit o rușine pentru Dumnezeu. Totuși, alții, care cred în siguranța eternă, nu cred că aceasta îți acordă permisiunea să păcătuiești: „Pe de altă parte, totuși, înțelegerea noastră cu privire la doctrina perseverenței nu permite indolența sau delăsarea. În cazul în care cineva spune: «Acum că am devenit creștin pot să trăiesc cum vreau», convertirea și regenerarea sa sunt îndoielnice. În schimb, credința adevărată aduce roadele Duhului Sfânt.”⁵

Versete care argumentează PS/SE și interpretarea lor corectă

Cei care adoptă perspectiva PS/SE asupra mântuirii, folosesc deseori Ioan 5:24 ca să își argumenteze poziția: „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu

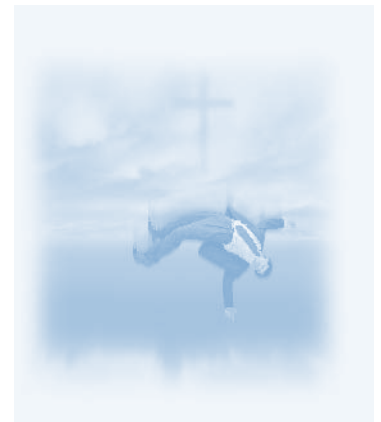
vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”⁶ Susținătorii teoriei PS/ES cred că acest verset înseamnă că atunci când ai trecut de la moarte la viață, ai viață pentru totdeauna. Totuși, contextul gramatical al acestui verset ne clarifică faptul că *veșnic* nu este un adverb care însoțește un verb, adică nu înseamnă *are viață veșnic*. În schimb, face parte dintr-un substantiv compus. Prin urmare, viața este eternă, și nu posesia ei. De asemenea, *ascultă* și *crede* sunt la timpul prezent, ceea ce implică o acțiune continuă.

Susținătorii teoriei mai afirmă și că, odată ce o persoană se unește cu Dumnezeu, legătura respectivă nu poate fi ruptă niciodată. În cazul acesta, fac referire la Ioan 6:37: „Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Totuși, nu putem spune că acest text exclude posibilitatea ca o persoană să aleagă să plece (comparați cu Ioan 17:12).

Ioan 10:27, 28 sunt de asemenea folosite pentru a sprijini PS/ES: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” La aceste versete am putea adăuga Romani 8:35, 39: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru.” Dar autorii Bibliei spun de fapt că forțele externe nu ne pot separa de Dumnezeu. Niciuna dintre acestea nu exclude posibilitatea ca o persoană să-și exercite liberul arbitru și să plece de bunăvoie.

Mai trebuie să precizăm că timpul prezent, în limba greacă, denotă o acțiune continuă. Literar, acest verset s-ar traduce astfel: „Oile Mele continuă să asculte glasul meu, și Eu continui să le cunosc, și ele continuă să Mă urmeze, și Eu continui să le dau viață veșnică.” Aceasta înseamnă că ne-pierirea noastră este condiționată de faptul că continuăm să-L ascultăm și să-L urmăm pe Isus, o temă prezentă pe tot parcursul Scripturii, de altfel. În loc să sprijine PS/SE, acest text argumentează posibilitatea ca un credincios să se poată îndepărta de Dumnezeu, refuzând să *continue* în ascultare de Cristos.

PERICOL RISC DE CĂDERE

Dacă întoarcerea de la Dumnezeu nu ar fi fost o posibilitate atât de evidentă, Isus nu ar fi vorbit atât de mult despre aceasta.

**Pavel
i-a avertizat pe
corinteni că
credința într-o
versiune
deficientă
a Vestii bune
le-ar putea
periclita
mântuirea.**

Folosindu-se de Ioan 15:1-11, susținătorii teoriei afirmă: „Dacă credincioșii au devenit una cu Cristos, iar viața Lui curge prin a lor (Ioan 15:1-11), nimic nu poate anula legătura respectivă.”⁷ Dar întreg capitolul 15 ne demonstrează posibilitatea ca această legătură să fie ruptă.

Termenul tradus prin *a rămâne* pe tot parcursul capitolului 15 este *meno*, adică „a rămâne, a continua, a sta”. Prin urmare, Isus spune: „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce rod, El o taie... Dacă nu rămâne [continuă, stă] cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard” (Ioan 15:2,6). Următoarea secțiune începe cu afirmația lui Isus: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere” (Ioan 16:1). Dacă întoarcerea de la Dumnezeu nu ar fi fost o posibilitate atât de evidentă, Isus nu ar fi vorbit atât de mult despre aceasta.

Unii adepți ai PS/SE ne îndreaptă atenția înspre cuvintele lui Pavel din Filipeni 1:6 ca argument în favoarea teoriei pe care o susțin: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.”

Totuși, atunci când citim versetele 1-11, devine evident că Pavel era conștient de faptul că filipenii voiau să atingă maturitatea în credință – singura siguranță reală a credinciosului. Acest lucru este susținut de un sfat pe care Pavel li-l dă ulterior, ca aceștia „să-și ducă până la capăt mântuirea, cu frică și cu cutremur” (2:12). În plus, după ce consemnează că nici măcar destinul său etern nu este scris în piatră (3:12,12), și pentru a-și asigura propria viață veșnică, Pavel urmărea și el o maturitate și o ascultare mai mari (3:14). El i-a îndemnat pe creștinii din Filipi să-i urmeze exemplul și să evite să urmeze exemplul celor care vor pieri (3:17-19).

Uneori, oamenii apelează la Evrei 7:25: „El poate să mântuiască pentru totdeauna pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” Susținătorii înțeleg expresia „pentru totdeauna” ca referindu-se la *cei ce se apropie de Dumnezeu pentru mântuire*. Totuși, ținând cont de contextul imediat, și de mesajul general al cărții Evrei, expresia respectivă se referă mai degrabă

la Isus și la perioada de timp pentru care El, ca Mare Preot, poate oferi ispășirea ce face posibilă mântuirea (comparați cu versetele 3, 17, 21, 24, 25; 5:6; 6:20) și nu siguranța eternă percepută a credinciosului.

Un pasaj preferat de cei care adoptă PS/SE este 1 Ioan 2:19: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau *cu adevărat* dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci *ei au ieșit*, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.” Susținătorii se folosesc de acest pasaj pentru a pretinde că cei care încetează să Îl urmeze pe Cristos nu au fost de fapt niciodată mântuiți. Sunt mai multe lucruri pe care trebuie să le examinăm în acest verset.

În primul rând, textul nu afirmă explicit ceea ce adepții PS/SE susțin că ar afirma (și anume, că separarea înseamnă că mântuirea lor nu a fost reală). Ioan scria după renunțarea acestora și observa cum că dezertarea lor era o probă a faptului că aceștia nu mai aparțineau comunității celor răscumparați. El îi compara cu cei care se opuseseră învățăturilor false și care au continuat să îmbrățișeze adevărul și au perseverat în rămânerea lor în Cristos (versetul 24).

În al doilea rând, reacțiile contrastante de *a ieși* și de *a rămâne/a persista* ne reamintesc de învățăturile lui Isus din Ioan 15, unde i-a descris pe membrii Trupului lui Cristos care nu reușesc „să rămână”, care nu continuă să aducă rod, care se usucă, care, în cele din urmă, sunt tăiați.

În al treilea rând, ambele Testamente sunt pline de exemple de oameni și grupuri care, la un moment dat, au fost în regulă cu Dumnezeu dar care, ulterior, l-au respins domnia (Geneza 4:3-16 [comparați cu Iuda 11]; Exodul 32:32,33; Numeri 3:2-4; 4:15-20; 16:1-33; 22:8, 12, 19, 20, 32-35; 24:1,2,13; 31:7,8; 1 Samuel 10:1-7, 9-11; 13:8-15; 16:14; 31; Ioan 6:66 [comparați cu versetul 67]; 1 Corinteni 5:1-13; 1 Timotei 1:19, 20; 2 Timotei 1:15; 2:17, 18; 4:10; Tit 1:12-16; Evrei 12:15-17; 2 Petru 2:1; Apocalipsa 2:6, 15 [comparați cu Faptele apostolilor 6:5]; Eusebiu *Istoria eclesiastică* 3.29), 20).

Argumente care îi avertizează pe credincioși cu privire la posibilitatea apostaziei

Uneori, cei din tabăra arminiană nu și-au exprimat clar poziția doctrinală. Am

folosit expresia *a-și pierde mântuirea* de parcă un astfel de act ar putea fi accidental, neintenționat, rezultatul unei rătăcirii de moment. Detractorii au atacat pe bună dreptate această frază ca fiind o reflectare incorectă a Scripturii. Prin urmare, trebuie să ne refamiliarizăm cu pasajele care ne susțin doctrina și apoi să o exprimăm într-un mod care reflectă corect învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu.

Învățătura arminiană/wesleyană/a sfințeniei/penticostală susține că credincioșii își păstrează liberul arbitru și după mântuire. Scriptura ne învață că cei care se încred în Isus și Îl ascultă sunt chiar mai liberi după mântuire decât erau înainte (Ioan 8:36; Galateni 5:1,13). Doctrina noastră poate fi descrisă prin intermediul frazelor biblice „căzut din har” (Galateni 5:4), „despărțiți” (Evrei 3:12) și „căzuți” (Evrei 6:6).

J. Rodman Williams afirmă: „Dar, deoarece mântuirea lui Dumnezeu operează prin credință – o credință vie – abandonarea credinței respective poate duce la apostazie. Dacă nu rămân în Cristos, dacă nu continuă în El și în Cuvântul Lui, dacă nu perseverează în mijlocul încercărilor sau ispitelor lumești, pentru a-și consolida și întări credința – permițând, prin urmare, necredinței să pătrundă – credincioșii se pot îndepărta de Dumnezeu. Prin urmare, s-ar putea să renunțe în mod tragic la mântuirea lor.”⁸ (*Vezi caseta suplimentară, Pași care duc spre apostazie, pagina 125.*)

Termenul apostazie este o transliterare a cuvântului grecesc din Noul Testament, *apostasia*. Lucrările de referință consemnează că acest termen, și forma sa verbală, includ următoarele nuanțe: a adopta o poziție în afara, a comite dezertare politică sau trădare, a separa de, a fi evacuat sau a fi tras, a induce revoltă, a se retrage, a pleca, a se despărți, a înceta de a mai interacționa cu, a părăsi și a izgoni (adică a divorța). Niciuna din aceste fraze nu sugerează că pierderea legământului ar fi rezultatul unei încălcări accidentale sau temporare ale unor standarde de sfințenie stabilite. În schimb, toate implică premeditarea, intenția și o stare constantă de revoltă împotriva autorității lui Isus asupra vieții unei persoane. (*Vezi caseta suplimentară, Apostazia, pagina 18*)

PAȘI ÎNSPRE APOSTAZIE

1. Credincioșii, prin necredință, nu tratează cât se poate de serios adevărurile, sfaturile, avertismentele, promisiunile și învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu (Marcu 1:15; Luca 8:13; Ioan 5:44,47; 8:46).
2. Pe măsură ce realitățile lumii devin mai mari decât realitățile Împărăției cerești a lui Dumnezeu, credincioșii încetează treptat să se mai apropie de Dumnezeu prin Cristos (Evrei 4:16; 7:19,25; 11:6).
3. Deoarece se lasă înșelați de păcat, ei devin tot mai toleranți la păcatul din propriile lor vieți (1 Corinteni 6:9,10; Efeseni 5:5; Evrei 3:13). Ei încetează să mai iubească neprihănirea și să urască răutatea.
4. Deoarece li se întărește inima (Evrei 3:8,13) și resping calea lui Dumnezeu (3:10), ei ignoră vocea și dojenile repetate ale Duhului Sfânt (Efeseni 4:30; 1 Tesaloniceni 5:19-22).
5. Duhul Sfânt este întristat (1 Tesaloniceni 5:19), iar Templul Său violat (1 Corinteni 3:16). În cele din urmă, Acesta se desparte de foștii credincioși (Judecători 16:20; Psalmul 51:11; Romani 8:13; 1 Corinteni 3:16,17; Evrei 3:14).

DONALD STAMPS, Ed. gen. *Life in the Spirit Study Bible*, (Grand Rapids:Zondervan, 1992), 1918. Folosit cu permisiune.

Liberul arbitru

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa (Geneza 1:26). Parțial, aceasta înseamnă că omul gândește, planifică, raționează și decide asemenea lui Dumnezeu. Chiar dacă Căderea a eclipsat parțial imaginea lui Dumnezeu imprimată asupra omenirii în momentul creației, acest lucru nu este valabil pentru celelalte atribute. În plus, Dumnezeu nu ne va invada sau viola liberul arbitru, pe care l-a creat intenționat în om, indiferent că acesta îl acceptă sau nu pe Cristos.

În Vechiul Testament, Dumnezeu i-a tratat pe israeliți aproape exclusiv prin legăminte condiționate. Dumnezeu i-a avertizat constant să își îndeplinească obligațiile lor, altminteri relația lor cu El avea să fie anulată (comparați Exodul 32:33; Leviticul 22:3; Numeri 15:27-31; Deuteronom 29:18-21; 1 Împărați 9:6,7; 2 Împărați 17:22,23; 24:20; 1 Cronici 28:9; 2 Cronici 7:19-22; 15:2; 24:20; Psalmul 69:28; Isaia 1:2-4; 59:2; Ieremia 2:19; 5:3,6,7; 8:5,12; 15:1,6,7; 16:5; Ezechiel 3:20; 18:12,13; 33:12). Harul era disponibil și în Vechiul Testament (Exodul 34:6; Numeri 6:25; Ieremia 3:12), dar, la fel ca în Noul Testament, harul nu a fost niciodată un pretext pentru ca oamenii să continue să păcătuiască și nu a diminuat niciodată

Isus a spus că doar cei care rezistă până la capăt vor fi mântuiți (Matei 10:22; 24:13), și că dacă ne vom lepăda de El în fața oamenilor, și El se va lepăda de noi în fața Tatălui Său (Matei 10:33).

**Isus
a poruncit
ca cei din
comunitatea
noului legământ
care au perseverat
în necăință,
să fie scoși din
biserica și tratați
ca fiind în afara
legământului.**

poruncile legământului (comparați Ioan 1:16,17; Romani 6:1,2; 8:7-11; Luca 12:48; comparați și Romani 1:31, „fără de credință” sau „care încalcă legământul”, KJV).

Evangelhiile

Ioan Botezătorul a proclamat cu îndrăzneală: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc” (Matei 3:10; Luca 3:9). De fapt, Isus și-a început lucrarea reiterând același mesaj (Matei 7:19).

Isus i-a mai învățat pe oameni și că, dacă nu suntem gata să iertăm, îndepărtăm astfel și posibilitatea ca noi să primim iertarea lui Dumnezeu (Matei 6:15). În contextul original al lui Isus și în contextul canonic al lui Matei, comunitatea noului legământ – format din *credincioși* – Isus a spus că doar cei care rezistă până la capăt vor fi mântuiți (Matei 10:22; 24:13), și că dacă ne vom lepăda de El în fața oamenilor, și El ne va lepăda de noi în fața Tatălui Său (Matei 10:33). Când a spus: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” (Matei 12:31), El nu face nicio diferență între cei mântuiți și cei nemântuiți.

În Pilda Semănătorului, sămânța a prins rădăcini și a început să rodească, dar diverse circumstanțe o distrug într-un final (Matei 13:3-23). În Matei 18:15-17, Isus a poruncit ca cei din comunitatea noului legământ care au perseverat în necăință, să fie scoși din biserică și

tratați ca fiind în afara legământului. Isus ne-a mai avertizat că în zilele de pe urmă aveau să apară Cristoși falși care „vor înșela pe mulți” (Matei 24:5), și că în timpul persecuției „mulți vor cădea” (Matei 24:10). Versetul 24 consemnează învățăturile lui Isus cum că se vor ridica mulți Cristoși și profeții falși care vor căuta „să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși”.

Susținătorii PS/SE cred că expresia „dacă va fi cu putință” se referă la o situație ipotetică și demonstrează că *nu este posibil* ca cineva să se abată de la credință. Totuși, acest argument nu ia în considerare contextul mai amplu (Matei 24:5,10) sau alte texte (1 Tesaloniceni 4:1,2) care afirmă clar că, în zilele de pe urmă, unii credincioși vor renunța la credință, din diverse motive.

Luca a raportat că Isus i-a învățat pe oameni că „oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Contextul clarifică sensul metaforei. Putem afirma același lucru despre Luca 14:34,35: „Sarea este bună; dar dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit, să audă” (pentru mai multe informații privind învățăturile lui Isus, vezi Matei 7:16,17,21,24,26; 10:38; 12:30; 18:23-35; Luca 9:23 și următoarele; 14:25-33).

Învățătura paulină

Pe câmpul de misiune, după ce „își făcuseră mulți ucenici”, Pavel și Barnaba s-au întors la bisericile pe care le plantaseră, întărindu-i pe ucenici, încurajându-i să stăruie în credință (Faptele apostolilor 14:21, 22). Ar fi fost o cheltuială inutilă de timp și energie dacă apostazia nu ar fi fost o opțiune viabilă. Ulterior, Pavel i-a avertizat pe liderii bisericii din Efes că „se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (Faptele apostolilor 20:29,30).

În epistolele lui Pavel, învățăturile sale nu erau cu nimic diferite față de cele din Faptele apostolilor. El a avertizat bisericile din Roma: „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești [Israel], nu te va cruța nici pe tine [creștinii din Roma].

APOSTAZIA

A apostazia înseamnă a întrerupe relația de mântuire cu Cristos sau a se retrage din uniunea vitală cu El și din adevărata credință în El. Prin urmare, apostazia individuală este posibilă doar pentru cei care au experimentat mai întâi mântuirea, regenerarea și înnoirea prin Duhul Sfânt (Luca 8:13; Evrei 6:4,5); nu este vorba doar despre negarea doctrinei din Noul Testament de către cei nemântuiți din cadrul bisericii vizibile. Apostazia poate implica două aspecte separate, deși corelate: (a) apostazie teologică, adică respingerea tuturor sau a unora dintre învățăturile inițiale ale lui Cristos și ale apostolilor (1 Timotei 4:1; 2 Timotei 4:3), și (b) apostazia morală, adică atunci când un fost credincios încetează să mai rămână în Cristos și, în schimb, devine din nou robul păcatului și al imoralității (Isaia 29:13; Matei 23:25-28; Romani 6:15-23; 8:6-13).

Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine [observați limbajul legământului condiționat], dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu” (11:21,22). Și el i-a provocat: „Dar dacă faci ca fratele tău să se mârhească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Cristos” (14:15; compară și cu 1 Corinteni 8:11, unde apar aceiași termeni).

În 1 Corinteni 5:1-13 (comparați și cu 2 Tesaloniceni 3:6,14), Pavel i-a provocat pe corinteni să-i excomunică pe cei care trăiau în păcat (comparați Matei 18:15-17). El i-a muștră pe libertinii din biserica din Corint că permiteau libertății lor să-l distrugă pe fratele mai slab pentru care a murit Cristos (1 Corinteni 8:11). Termenul „frate” indică faptul că toți cei implicați sunt membri ai aceleiași comunități prin legământ. El credea că exista posibilitatea ca până și el să cadă de la credință (1 Corinteni 9:27). Pavel i-a mai avertizat pe creștinii din Corint că s-ar putea să li se întâmple și lor să ajungă precum israeliții care au murit în pustie (1 Corinteni 10:1-13). „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (versetul 12).

Pavel i-a mai avertizat pe corinteni că credința într-o versiune deficientă a veștii bune le-ar putea periclita mântuirea: „Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut” (1 Corinteni 15:1,2). Ulterior, i-a provocat din nou: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5). Această provocare este asemănătoare cu cea pe care i-o adresează bisericii din Colos: Isus avea să îi înfățișeze neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, dar doar cu condiția ca aceștia „să rămână și mai departe întemeiați și neclintiți în credință” (Coloseni 1:21-23).

Bisericilor din Galatia, Pavel le-a spus: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Cristos, la o altă Evanghelie” (Galateni 1:6). În Galateni 4:1-11, el a descris progresia

prin care creștinii galateni au trecut de la starea de sclavi, la cea de fii, și apoi înapoi la cea de sclavi. În încheierea acestei secțiuni, Pavel a spus: „Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.”

Celor care au fost mântuiți prin sângele lui Isus, dar care au acceptat ulterior Evanghelia „*Isus-plus*” a iudaizatorilor, care au adăugat circumcizia la *Ordo Salutis* (calea mântuirii), Pavel le-a spus: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit [*kataergo*: „retezat, golit de, anulat din, șters din, terminat, distrus, anihilat”] de Cristos; ați căzut [*ekpipto*: „a cădea din sau în afara, a renunța, a pierde, a provoca încetarea unui lucru”] din har” (Galateni 5:4).

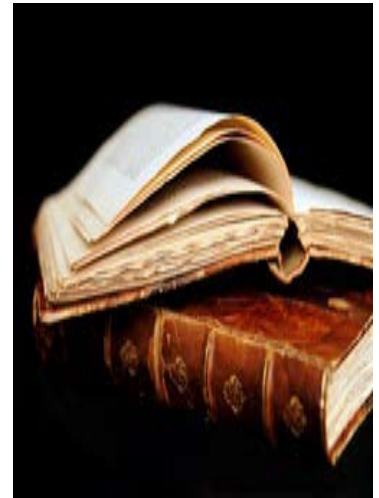
Bisericii din Filipi, Pavel i-a spus că a renunțat la toate lucrurile „ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung la învierea din morți” (Filipeni 3:10,11). Dacă mântuirea lui Pavel ar fi fost finală și nimic n-ar fi putut schimba această stare în fața lui Dumnezeu, atunci Pavel nu știa asta. El a pus la inimă devastarea spirituală din viețile unora dintre cei mai apropiați însoțitori ai săi, deoarece, în același context, i-a spus bisericii din Filipi despre cei care au fost cândva niște credincioși binecunoscuți, dar despre care s-a plâns că sunt „vrășmași ai crucii lui Cristos” (Filipeni 3:18).

Când Pavel i-a îndrumat pe pastori, a folosit același mesaj: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință” (1 Timotei 4:1; comparați 2 Timotei 4:3,4).

Epistolele generale și Apocalipsa

Celelalte părți ale Noului Testament sunt la fel de clare în ceea ce privește faptul că un credincios poate renunța intenționat la mântuirea sa. Cartea Evrei conține câteva dintre cele mai clare avertismente împotriva apostaziei, precum și îndemnuri urgente să rămânem fermi până la capăt – toate adresate creștinilor.

Datorită revelației mai ample odată cu întruparea lui Cristos, autorul cărții Evrei le-a spus creștinilor: „Cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele” (2:1). În acest text, scriitorul s-a inclus și pe sine într-un avertisment împotriva renunțării la mântuire. În același context, el a ridicat o întrebare

**Cartea Evrei
îi îndeamnă
pe creștini
să rămână
fermi
până la capăt.**

**Singura
siguranță
a unui
credincios
constă în
ascultarea sa
consecventă
de voia
Stăpânului.**

retorică: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (versetul 3). Din nou, autorul s-a inclus și pe sine în rândul publicului creștin.

Menționăm că verbul folosit este *a neglija*, nu *a respinge*. Cititorii săi erau creștini care neglijau, nu care respingeau. În 3:6 este lansată aceeași provocare ca cea făcută de Isus și Pavel. Suntem casa Lui „dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm”. Ulterior, autorul a reiterat acest mesaj: „Ne-am făcut părtași ai lui Cristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (versetul 14). El i-a avertizat pe frații săi în credință: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă [*apostaenai*, „a apostazia”] de Dumnezeu cel viu” (3:12, sublinierea aparține autorului). Noi, credincioșii, ar trebui să ne temem că „atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu” (4:1), deoarece până și credincioșii pot „să cadă în aceeași pildă de neascultare [de care dădea dovadă Israelul legământului]” (4:11).

În 6:4-6, autorul a declarat: „Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și care *totuși au căzut*, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (sublinierea aparține autorului).

Amintind de Numeri 15:30,31, Evrei afirmă: „Căci, dacă păcătuim *cu voia*, după ce am primit cunoștința adevărului, *nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate*, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății” (10:26,27, sublinierea aparține autorului). Apoi continuă: „Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care *a fost sfințit*, și va batjocori pe Duhul harului?” (10:28,29, sublinierea aparține autorului). Porțiunile înclinate din aceste versete oferă dovezi incontestabile

că publicul căruia i se adresează autorul cărții este creștin. Acești credincioși au fost avertizați „să nu își părăsească” mântuirea (spre deosebire de „a și-o pierde accidental”) (10:35).

Autorul cărții Evrei i-a îndemnat pe cititorii săi creștini: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune [comparați cu Deuteronom 29:18,21], să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea. Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe” (Evrei 12:15-17).

Iacov ne spune: „dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte” (Iacov 5:19,20).

Petru scrie: „Și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică” (2 Petru 2:1). În același context, Petru continuă: „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, se încurcă iarăși și sunt biruți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase”, și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2 Petru 2:20-22, sublinierea aparține autorului, pentru a demonstra că autorul cărții 2 Petru descrie persoane care s-au numărat înainte printre cei răscumparați).

Ioan a descris păcatul care „duce la moarte”, care nu poate fi iertat (1 Ioan 5:16). Contextul din prima jumătate a versetului, precum și utilizarea aceleiași terminologii peste tot în această epistolă (1 Ioan 3:13,14) ne clarifică faptul că este vorba de o moarte spirituală, și nu fizică.

Acest mesaj nu diferă de cel din Apocalipsa. Acolo, el le-a promis viața veșnică doar celor care înving și rămân credincioși până la capăt (Apocalipsa 2:10,25,26). Pe de altă parte, el le-a garantat respingere și pierdere celor care nu fac aceasta (Apocalipsa 2:5; 3:11,16). Până la încheierea acestei cărți (și, implicit, a Noului Testament), el a continuat să-i avertizeze pe oameni despre posibilitatea de a renunța la mântuire (Apocalipsa 22:19).

Concluzie

Este evident că Biblia ne avertizează despre posibilitatea de a ne pierde statutul în fața lui Dumnezeu. Scriptura ne spune clar că singura *siguranță* a unui credincios constă în ascultarea sa consecventă de voia Stăpânului. Această realitate se potrivește perfect cu definiția biblică a mântuirii. Mântuirea nu este un eveniment de răscruce unic, care îl pecetluiește pe un credincios pe veci, ci un proces care are un trecut (Romani 10:9,10; 2 Corinteni 5:17), un prezent (Luca 9:23; 1 Corinteni 1:18; 2 Corinteni 2:15; 3:18; Filipeni 2:12; 3:8-16), și etape viitoare (Romani 8:19-24; 1 Corinteni 15:24-28; 1 Petru 1:3-7; Apocalipsa 12:10; 20:1-10; 21:1 până la 22:14). Credincioșii au în continuare opțiunea de a alege o viață de ascultare și supunere față de voia lui Dumnezeu sau de a ieși din relația cu Dumnezeu și, în consecință, să sufere (să fi suferit) despărțirea eternă

de Dumnezeu. Învățându-i pe oameni acest adevăr, îi puteți încuraja să trăiască cucernic și le puteți arăta cum să le răspundă celor care cred în siguranța eternă.

NOTE

1. W.E. Nunnally, „Defective Views of Salvation”, *Revista Enrichment* 13, nr. 3 (Vara 2008):128-135.
2. Millard J. Erickson, *Christian Theology*, ediția a 2-a (Grand Rapids: Baker Books, 1998), 998.
3. Henry C. Thiessen, *Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1971), 385.
4. „Security of the Believer (Backsliding),” disponibilă la http://www.ag.org/top/Beliefs/gendoc_t_09_security.cfm; accesat în 15 februarie, 2008
5. Erickson, 1007
6. Versetele în limba engleză din materialul original sunt luate din versiunea New American Standard Bible®, Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 aparținând The Lockman Foundation. Folosit cu permisiune (<http://www.Lockman.org>). Cele în limba română sunt luate din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu.
7. Erickson, 999
8. J. Rodman Williams, *Renewal Theology*, vol. 2 (Grand Rapids: Zondervan Academic, 1990), 131.

CE SPUNE BIBLIA DESPRE DUHUL SFÂNT

de Stanley M. Horton
377 p. | 14 x 20.5 cm

Acest volum este literalmente un comentariu despre Duhul Sfânt... În lucrarea de față veți găsi măiestrie exegetică, doctrină sănătoasă și aplicații practice. Totuși mai mult decât atât, veți găsi inspirație, care vă va face să recurgeți cu plăcere la această carte atât pentru studiu, cât și pentru citire devoțională.

— Thos. F. Zimmerman

Autorul se ocupă de Duhul Sfânt în...

- Lumea de astăzi
- Pentateuh
- Istoria lui Israel
- Prorocii scriitori
- Viața și lucrarea lui Isus
- Cartea Faptele Apostolilor
- Viața de zi cu zi
- Lucrarea credincioșilor
- Lucrarea Bisericii
- Manifestări supranaturale

În fiecare dimineață când mă trezesc spun: „Bună dimineața Duhule Sfânt! Hai să lucrăm și astăzi împreună, isr eu voi fi unealta Ta.” Și în fiecare seară, înainte de a dormi, spun din nou: „A fost minunat să lucrez cu tine astăzi, Duhule Sfânt!”

— David Y. Cho

Tu poți avea aceeași relație apropiată cu Duhul Sfânt despre care David Yonggi Cho spune că este esența succesului său în lucrarea creștină. Cho se vede pe sine ca asociat mai mic al Duhului Sfânt în ceea ce face zilnic în cadrul unei părți din planul pe care Dumnezeu i l-a încredințat.

Și tu poți învăța cum să-L primești pe Duhul Sfânt ca asociat de bază în viața cotidiană.

DUHUL SFÂNT ASOCIATUL MEU

de David Y. Cho
224 p. | 13.5 x 20.5 cm

Cum să-ți tratezi subordonații: Principii de conducere spirituală extrase din salaturile lui Pavel

de **JAMES D. HERNANDO**

Sam¹ privea în ceașca de cafea. Expresia de pe fața lui îmi spunea că experiența sa în lucrare s-a dovedit a fi una dureroasă. Suferea din cauza faptului că i s-a promis că va păstori tineri, iar lucrurile n-au ieșit prea bine. La început, nici măcar 60-70 de ore de lucru pe săptămână nu i-au putut stăvili entuziasmul. Nu-i venea să creadă că face lucrarea Domnului și este și plătit pentru aceasta. Chiar dacă responsabilitatea sa primară era lucrarea cu tinerii, pastorul senior a început să-i transfere tot mai multe responsabilități. S-a implicat în fiecare sarcină nouă pe care o primea cu sârguință și bucurie. Lui Sam îi plăceau mai ales serile de duminică când trebuia să predice pentru că pastorul se afla în lucrare în afara bisericii. Părea că oamenilor le place să-l asculte și erau foarte încurajatori.

După un an, Sam a simțit răceală și rigiditate în conversațiile sale cu pastorul senior. Acesta critica și cele mai mici detalii din lucrarea lui Sam. Sam a început să se străduiască mai tare ca să-i fie pe plac pastorului, dar în zadar.

După nici 2 ani, pastorul l-a informat pe Sam că, datorită restructurării de personal și limitărilor financiare, trebuiau să renunțe la el. Tonul vocii sale însă a lăsat să se întrevadă natura dubioasă a motivelor respective. Cu ochii în lacrimi, Sam a ieșit din biroul pastorului.

Nici nu mai știu de câte ori am auzit povestiri similare în cei 20 de ani în care am predat în universități și seminarii. Evident, cunoaștem doar o latură a poveștii. Totuși, ea tratează o chestiune serioasă: relațiile pastori-personal și dinamica lor incredibil de complexă.

Pavel... face tot ce poate pentru a-și încuraja subordonații și pentru a le recunoaște contribuțiile demne de laudă.

Cu câțiva ani în urmă am început să studiez principiile de conducere spirituală din Noul Testament și-am fost atras de exemplul și scrierile lui Pavel. Mai precis, m-a interesat în primul rând modul în care Pavel i-a tratat pe colegii săi de lucrare. Rampa de lansare pentru studiul meu a venit de la un pasaj cât se poate de improbabil din Scriptură – salaturile de încheiere din Romani.

Destul de ciudat, în Romani, Pavel îi scrie unei biserici pe care nici n-a fondat-o, nici n-a vizitat-o. Totuși, în Romani 16:1-16, el salută sau menționează 27 de persoane, pe nume. Este foarte posibil ca Pavel să-i fi întâlnit pe

aceștia în călătoriile sale misionare și ca aceștia să se fi mutat la Roma. Probabil că unii dintre ei erau convertiți pe care i-a ucenicizat și instruit personal pentru lucrare. În calitate de apostol, Pavel era un lider spiritual pentru bisericile pe care le-a fondat și pentru oamenii pe care i-a instruit. La o analiză mai atentă, acest pasaj ne oferă informații despre modul în care Pavel îi trata pe ceilalți și despre relația sa cu subordonații săi – credincioșii care nu aveau același statut apostolic.

MODUL ÎN CARE PAVEL A FOLOSIT APRECIEREA ȘI RECUNOAȘTEREA

Pavel nu întârzia cu cuvinte de apreciere și laudă. Priviți cât de des face aceasta. Fivi fusese ajutoarea și „slujitoarea”² lui Pavel, dar și a multor altora din biserică (Romani 16:2).³ Priscila și Acuila și-au riscat propriile vieți

Aprecierea publică și lauda personală oferite sincer favorizează bunăvoința, edificarea și motivația subordonaților.

pentru Pavel (Romani 16:3,4). Despre Trifena și Trifosa se spune că „ostenesc pentru Domnul” (Romani 16:12). Maria a fost identificată ca muncind din greu (Romani 16:6), la fel ca Persida (Romani 16:12). Se pare că Pavel face tot ce poate pentru a-și lăuda subordonații și pentru a le recunoaște contribuțiile demne de laudă.⁴

PAVEL A ACCENTUAT EGALITATEA

Pavel și-a privit deseori subordonații ca pe egalii săi. Acest lucru se vede în folosirea prepoziției grecești *sun* (împreună cu) alături de un substantiv. Aceștia erau „conlucrători” în Cristos (Romani 16:3,9, comparați cu 21). Andronic și Iunia erau „tovarăși de temniță” ai lui Pavel pentru cauza Evangheliei (Romani 16:7). Putem vedea aici perspectiva menținută de Pavel pe tot parcursul scrierilor sale. Tit este „partenerul” lui Pavel (*koinonos*, adică persoană cu care împărtășești sau participă) în lucrarea Evangheliei (2 Corinteni 8:23). Epafrodit a fost nu doar „fratele” lui Pavel, ci și „tovarășul său lucru și de luptă” (Filipeni 2:25). În timp ce Timotei era „copilul spiritual în credință” al lui Pavel (1 Timotei 1:2) și „fiul său preaiubit” (2 Timotei 1:2), totuși Pavel l-a considerat egalul său și „slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Cristos” (1 Tesaloniceni 3:2).

Dacă analizăm cu atenție epistolele lui Pavel, vom face o descoperire uimitoare. Pavel nu și-a considerat subordonații subordonați. Aceștia erau colaboratori sau slujitori ai Domnului, ca el. Pavel nu și-a accentuat chemarea, poziția sau autoritatea sa apostolică în modul de relaționare cu cei pe care i-a slujit⁵ ca apostol. Pavel a înțeles autoritatea sa ca apostol, dar a menționat-o doar atunci când a trebuit să pună la punct biserică sau grupuri

care se opuneau sau amenințau lucrarea Domnului.⁶ Pavel a ezitat să-și folosească autoritatea apostolică chiar și în scopuri disciplinatorii. Chiar și atunci când îi dojenește pe obraznicii corinteni⁷, Pavel le-a amintit că: „Tocmai de aceea vă scriu aceste lucruri, când nu sunt de față, pentru ca, atunci când voi fi de față, să nu mă port cu asprime, potrivit cu puterea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidire, iar nu pentru dărâmare” (2 Corinteni 13:10).

PAVEL ȘI-A CUNOSCUȚ SUBORDONAȚII

Saluturile din Romani 16 ne indică clar că Pavel i-a cunoscut pe acești oameni personal. O veche expresie spune că „nimic nu-i sună omului mai bine ca propriul nume.” Pavel nu doar că le-a spus pe nume, dar mulți dintre ei erau cunoștințe apropiate. Pavel i-a putut numi pe Epenet, Ampliat și Persida „preaiubiții mei”⁸ (Romani 16:5,8,12). De asemenea, i-a cunoscut destul de bine încât să-i aprecieze pe fiecare în parte.

În altă parte, Pavel a putu afirma că nimeni nu s-a mai îngrijorat pentru filipeni așa cum a făcut-o Timotei (Filipeni 2:20). Tihic a fost numit „frate preaiubit și slujitor credincios în Domnul” (Efeseni 6:21). A menționat viața de rugăciune constantă a lui Epafra (Coloseni 4:12) și că Tit era „stăpânit de o râvnă arzătoare” (2 Corinteni 8:17), că a fost încercat de multe ori și găsit destoinic (2 Corinteni 8:22). Pavel a fost martorul slujirii lor credincioase și și-a putut adapta aprecierile astfel încât să le evidențieze punctele forte și contribuțiile aduse la lucrarea Domnului.

PRINCIPII DE CONDUCERE SPIRITUALĂ

Analiza de mai sus nu generează nicio teologie nouă, cutremurătoare, ci doar sfaturi practice despre cum să-ți tratezi subordonații, extrase din principiile pauline de conducere spirituală – principii scăpate deseori din vedere și pe care trebuie să ni le amintim.

Liderul spiritual înțelept își îngrijește subordonații și clădește relații apropiate cu ei

Conducerea cea mai eficientă se realizează prin intermediul unei relații de dragoste și încredere. Chiar dacă Pavel și-a recunoscut rolul de a-și folosi autoritatea apostolică pentru a-i dojeni pe tesaloniceni, el a preferat să le amintească acestora de dragostea lui părintească pentru ei, copiii lui spirituali (1 Tesaloniceni 2:7,8; comparați cu 1 Corinteni 4:15). Pastorul senior este chemat să conducă, dar dacă nu-i cunoaște personal pe oameni, conducerea sa va fi subminată. Conducerea paulină presupune un angajament profund pentru clădirea de relații și mentorarea personală.

Liderul spiritual înțelept își laudă și își apreciază public subordonații

Aprecierea publică și lauda personală oferite sincer⁹ favorizează bunăvoința, edificarea și motivația subordonaților. Aceasta nu doar că sporește încrederea

subordonaților, dar îi și ajută să câștige credibilitate în cadrul congregației. În plus, aprecierea publică îi transmite bisericii o valoare importantă – membrii Trupului lui Cristos sunt necesari și apreciați în cadrul Trupului datorită darurilor aduse Trupului.

Liderul spiritual înțelept încearcă să promoveze un concept de conducere în echipă care accentuează egalitatea dintre membrii echipei

Perspectiva lui Pavel asupra autorității spirituale și perspectiva sa asupra bisericii ca Trup al lui Cristos i-a modelat modul în care a înțeles conducerea spirituală. Percepția lui Pavel asupra autorității spirituale ne amintește despre învățăturile lui Isus cum că autoritatea în Împărăție a fost acordată în scopul slujirii altora (Marcu 10:42-45). O responsabilitate mare necesită o autoritate și mai mare. Autoritatea nu este dată de o funcție anume, ci de responsabilitatea funcțională acordată funcției respective.

Perspectiva lui Pavel asupra bisericii ca Trup al lui Cristos s-a dezvoltat din propriile sale învățături despre unitatea organică și interdependența membrilor din trupul lui Cristos (1 Corinteni 12:12-27). Modul în care Dumnezeu a proiectat totul face ca fiecare membru al Trupului să fie important și necesar pentru scopul și funcția generale ale Trupului. Prin urmare, atitudinile de inferioritate sau cele de superioritate nu-și găsesc locul în El (1 Corinteni 12:15-25). Aceasta explică de ce Pavel ia

Conducerea cea mai eficientă se realizează prin intermediul unei relații de dragoste și încredere.

măsuri atunci când corintenii încep să-și laude fiecare liderii apostolici preferați, cum ar fi Pavel, Apolo sau Chifa (1 Corinteni 1:12; 3:4-6,22;4:6). Astfel de diferențieri și încercări de a pune o persoană mai presus de alta nu iau în considerare faptul că membrii s-ar putea să aibă funcții diferite, dar fiecare persoană are un scop unic și este conlucrătorul lui Dumnezeu în vederea realizării scopului respectiv (1 Corinteni 3:8,9).

Există o dialectică inerentă între structurile autoritare și modelul egalitar al Trupului pe care îl promovează Pavel. Ierarhia nesupravegheată subminează colegialitatea. O structură sau un regim ecleziastic care transmite o ierarhie a statutului, poziției și autorității este împotriva clădirii unei echipe formată din egali, din colaboratori în Cristos. Cei care au moștenit această structură s-ar putea să vrea să o schimbe sau să o modifice prin implementarea unor politici, proceduri și practici care diminuează tensiunile ierarhice și care promovează un spirit de colaborare în echipă și de colegialitate.

Sunt principii demne de menționat de conducere spirituală extrase de la apostolul Pavel. Modul exact de

implementare rămâne la latitudinea pastorilor. Totuși, ele nu trebuie ignorate de cei care vor să răspundă instrucțiunilor din Scriptură.

James D. Hernando, Ph.D., este profesor de Noul Testament la Seminarul Teologic al Adunărilor lui Dumnezeu, Springfield, Missouri.

NOTE

1. Această situație este inspirată dintr-o poveste reală. Numele și detaliile au fost modificate pentru a-i proteja pe cei implicați.
2. Termenul grecesc este *diakonon*. Deși poate însemna *slujitor* sau *lucrător*, se mai poate referi și la *diaconul* unei biserici. Pavel îl folosește în acest sens de cinci ori: Filipeni 1:1; 1 Timotei 3:8, 10, 12, 13.
3. Versetele în limba engleză sunt luate din versiunea NASB. Cele în limba română, din versiunea Dumitru Cornilescu.
4. Este un lucru obișnuit la Pavel, după cum o atestă și epistolele sale. De exemplu, vezi 2 Corinteni 8:16-23 (Tit); Filipeni 2:19-21 (Timotei); Filipeni 2:25 (Epafrodit); Efeseni 6:21 (Tihic); Coloseni 4:9 (Onisim); Coloseni 4:10 (Aristarh); Coloseni 4:12 (Epafra); și Coloseni 4:14 (Luca).
5. Pavel a asimilat spiritul măreției Împărăției predate chiar de Domnul. „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28).
6. Vezi 1 Corinteni 4:15; 2 Corinteni 10:8; 1 Tesaloniceni 2:6; 4:1; Tit 2:15.
7. Vezi 2 Corinteni 2:3,4,9; 7:12. Această așa-numită „scrisoare scăldată în lacrimi” nu este 1 Corinteni, ci una dintre „epistolele lipsă” pe care Pavel le scrisese corintenilor. Vezi și 1 Corinteni 5:9. Pavel preferă să li se adreseze ca un *tată* sau *părinte* spiritual (1 Corinteni 4:15; 1 Tesaloniceni 2:7,8).
8. O altă traducere legitimă ar putea fi „preaiubitul meu (sau „de mine)”.
9. Uneori, unii pastori seniori îi laudă exagerat pe angajații sau pe membrii bisericii, într-un mod care nu corespunde realității. În astfel de cazuri, lauda pare nesinceră și își pierde credibilitatea și efectul pozitiv. Observați că în salaturile sale, Pavel menționează unele persoane fără să le laude sau să le aprecieze (Romani 16:15,16; comparați cu Coloseni 4:14). Pavel nu se simte obligat să laude pe toată lumea, ci doar pe cei care știe că merită să fie apreciați și laudați.

Îndeplinind Marea Trimitere prin ucenicizare

de ANDREW D. TEMPLETON

Conform unui studiu recent efectuat de National Coalition of Men's Ministry, sunt peste 98 milioane de bărbați în America și doar 35 milioane dintre ei îl cunosc pe Cristos. Din aceste 35 milioane de bărbați, doar 8 milioane sunt implicați într-un tip sau altul de ucenicizare creștină. Aceasta înseamnă că aproximativ 1 din 12 bărbați din America este activ în ucenicizare. E ca și cum doar un singur jucător dintr-o echipă de fotbal citește manualul.

În Matei 28:19, Isus a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.” Dar undeva între primul secol și zilele noastre, Biserica și-a pierdut viziunea și pasiunea de a face ucenici. Conform unor studii efectuate de George Barna, mai puțin de 18% dintre creștinii intervievați au spus că efortul de a crește spiritual este cel mai intens angajament din viața lor. Jumătate dintre credincioși au afirmat că, deși lucrează la creșterea lor spirituală consecvent, nu sunt atât de dedicați maturizării lor spirituale pe cât ar vrea să fie.¹

Problema copleșitoare este lipsa de interes pentru ucenicizare. Pentru ca biserica să funcționeze ca o comunitate biblică de credincioși pe care Duhul Sfânt îi poate folosi pentru a atinge lumea, aceasta trebuie să analizeze necesitatea și mijloacele de ucenicizare genuină. Patrick Morley, fondator și, ulterior, președinte al Man in the Mirror, afirmă: „Cum să schimbăm națiunea, dacă nu schimbăm mai întâi biserica? Și cum să schimbăm biserica, dacă nu schimbăm mai întâi familia? Ba mai mult, cum putem schimba familii, dacă nu schimbăm mai întâi căsniciile? Și, în cele din urmă, cum să schimbăm căsniciile, dacă nu schimbăm mai întâi bărbații?” Bărbații sunt firul din care se țese viața. Este un lucru dovedit că, atunci când un bărbat se întoarce la Cristos, în 93% din situații, el își va influența familia pentru Domnul.

Ce este ucenicizarea genuină? Răspunsul constă în simpla aplicare a formulei pe care Cristos i-o oferă bisericii. Pe tot parcursul Evangheliilor, citim despre modul în care Cristos s-a implicat în viața ucenicilor săi. El a investit aproape 3 ani din viața Sa în 12 oameni la fel de obișnuiți ca mine și ca tine. Mai întâi, El i-a chemat, apoi i-a echipat, iar în cele din urmă i-a trimis. Lucrarea

Sa se poate rezuma astfel: a crescut bărbați cucernici care au schimbat lumea. La aceasta ar trebui să se reducă și lucrarea noastră.

CHEMAT SĂ-L URMEZI PE CRISTOS

„Veniți după Mine,” a spus Isus, „și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Ucenicii au fost chemați mai întâi să-L urmeze pe Isus și să-L cunoască mai bine. Ucenicizarea nu este un eveniment sau o ocurență care are loc peste noapte. Adevărata ucenicizare necesită timp și interacțiune.

Dacă înțelegem că oamenii sunt chemați să-L urmeze pe Cristos, înțelegem ucenicizarea. Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Dacă un bărbat nu este chemat să-L urmeze pe Cristos, ucenicizarea nu se va produce. În Scriptură citim diverse povestiri despre bărbați care au fost chemați să-L urmeze. Printre ei se numără Avraam, Moise, Isaia, Ieremia și Pavel. Isus i-a chemat pe cei 12 să-L urmeze. Apoi și-a petrecut următorii 3 ani într-o relație personală profundă cu ei. Aceste relații au presupus o cantitate enormă de timp și de energie. Saul din Tars era pornit să distrugă biserica, dar Dumnezeu l-a găsit și l-a chemat, lansând astfel una dintre cele mai puternice lucrări evanghelice din istoria Bisericii. Adevărata ucenicizare, în cazul acesta, începe cu chemarea de a-L urma pe Cristos.

ECHIPAT SĂ FII ASEMENEA LUI CRISTOS

Timp de 3 ani de zile, Isus i-a învățat pe ucenicii Săi. Le-a arătat cum să trăiască. Le-a fost exemplu. Ei L-au urmărit în toate circumstanțele. Au văzut modul în care i-a învățat pe oameni și modul în care a reacționat. Au văzut modul în care a rezolvat conflicte și cum l-a pășat de ceilalți. Ucenicizarea nu este o serie de predici, nici o

oră de Școală duminicală de 45 de minute. Ucenicizarea presupune oferirea unui exemplu de viață în timp real.

Unul dintre cele mai mari beneficii ale faptului că ești un ucenic al lui Cristos este oportunitatea de a pune întrebări ucenicizatorului. Etapa de echipare din ucenicizare este una dintre cele mai critice faze. Timp de 3 ani am fost implicat într-un grup de ucenicizare cu pastorul meu senior. Opt bărbați ne întâlneau cu el pentru a asculta ce are pe inimă. Puneam întrebări despre o sumedenie de subiecte. Ne-a instruit conform cu cunoașterea sa personală a Scripturii, cu experiențele sale de viață, cu înțelepciunea sa, cu înțelegerea sa și cu tradițiile sale. Am învățat mai multe despre inima lui Dumnezeu și lucrarea pastorală prin aceste sesiuni, decât pe parcursul întregii mele educații la Seminar și la Școala Biblică.

Să-i echipezi pe alții să fie ca Isus este o chestiune de exemplificare reciprocă a lui Cristos. Ca pastori, chemarea noastră este să-i echipăm pe alții să fie ca Isus. Chiar dacă numai Cristos poate schimba inima unui om, trebuie să fim disponibili să realizăm scopurile sale de răscumpărare a lumii. Să trăiești asemenea lui Cristos este un element esențial al procesului de ucenicizare.

TRIMIȘI SĂ FACEM LUCRAREA LUI CRISTOS

Biserica a fost clădită pe lucrarea celor 12 ucenici. Aceștia au fost chemați de Cristos să-L urmeze, au fost echipați și învățați de Cristos să fie ca El și, în cele din urmă, au fost trimiși să facă lucrarea lui Cristos în toată lumea. Ucenicia are o natură circulară. Procesul de ucenicizare include un factor de multiplicare.

Ioan 14:12 afirmă: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.” Prima dată când am citit acest pasaj, m-am întrebat: *Ce-aș putea face eu care să fie mai grozav decât ce-a făcut Cristos?* El i-a învățat pe oameni într-un mod minunat; a făcut miracole mari. Cum aș putea să fac ceva mai grozav de-atât?

Natura acestui verset are un sens numeric. Cât a fost pe Pământ, Isus a fost limitat la locația Sa prezentă. După ce s-a înălțat la cer, și-a trimis Duhul Său pentru a-i împuternici pe oameni să facă lucrarea Sa. Acest verset se referă mai degrabă la cantitate, decât la calitate. Impactul lucrării Celor Doisprezece a fost mult mai mare decât ar fi fost dacă Cristos ar fi continuat de unul singur.

CHEMAȚI SĂ FACEM UCENICI

Procesul de ucenicizare nu este restricționat la un tipar sau o metodă anume. Există o mulțime de modele de ucenicizare. Aceasta poate avea loc prin predare și învățare, prin studiu personal, seminarii, conferințe, training-uri de conducere, discuții informale, consiliere și grupuri mici.

John Wesley, a cărui lucrare se baza pe grupurile mici, a propus opt concepte majore în ceea ce privește facerea de ucenici.

1. Natura umană poate fi desăvârșită prin harul lui Dumnezeu.
2. Învățarea vine prin împlinirea voinței lui Dumnezeu.
3. Natura umană este desăvârșită prin participarea la grupuri, nu prin comportarea ca indivizi izolați.
4. Putem și trebuie să recăpătăm spiritul și practica creștinismului primitiv.
5. Oamenii vor progresa dacă vor urma căile harului.
6. Evanghelia trebuie prezentată celor săraci.
7. Răul social nu trebuie împotrivit, ci învins prin bine.
8. Funcția primară a conducerii spirituale/educaționale este să-i echipeze pe alții să conducă și să slujească, nu să facă lucrarea de unii singuri.

Aceste opt concepte cuprind componentele cheie ale ucenicizării. Mai mult chiar, un lider înțelept înțelege că ucenicizarea eficientă are loc în cadrul grupurilor mici. În grupurile mici, pastorul poate interacționa, învăța și exemplifica pe Cristos în moduri imposibile în contextul mai amplu. Cu timpul, cei care se vor fi maturizat în Cristos vor fi trimiși în lucrare și îți vor sta alături, ajutând la îndeplinirea misiunii bisericii – de a face alți ucenici.

CONCLUZIE

Prioritatea principală a lui Isus în lucrarea Sa a fost să cheme și să echipeze oameni pentru a-I fi ucenici. Ucenicizarea a fost fundația lucrării Sale. Chiar înainte ca Duhul Sfânt să se pogoare și să-i împuternicească pe Cei Doisprezece, aceștia au trebuit să se maturizeze în credință.

Ucenicizarea este un element esențial care lipsește din majoritatea bisericilor de astăzi. Ucenicizarea nu doar că schimbă vieți, ci, mai mult, schimbă comunități, biserici și, în cele din urmă, națiuni.

Procesul folosit de Isus pentru a uceniciza oameni este clar și simplu: cheamă, echipează și trimite. Această practică și filozofie schimbă un om, pe familia sa și biserica sa. Misiunea pentru pastori este clară: creșteți bărbați cucernici. Bărbații sunt fundația și temelie familia și a națiunii. Investiția în bărbați este un mod evident de a schimba societatea. Ucenicizarea este o tradiție începută de Isus, pe care noi trebuie să o continuăm până la revenirea Sa.

Andrew D. Templeton este director de dezvoltare a lucrării al HonorBound: Men of Promise, Springfield, Missouri.

ENDNOTE:

1. George Barna, *Growing True Discipols* (Colorado Springs: Waterbrook Press, 2001), 42.

Marea controversă pelagiană

Viața în Roma în secolul al patrulea putea fi numită în cel mai bun caz dificilă. Rodney Stark consemnează: „Orașele romane erau mici, extrem de aglomerate, incredibil de murdare, dezordonate, pline de străini și afectate des de catastrofe – incendii, plăgi, cuceriri și cutremure. [...] Teama de incendii era o obsesie atât a bogaților, cât și a săracilor... Canalele erau de fapt șanțuri săpate în mijlocul fiecărei străduțe – șanțuri în care se aruncau de toate, inclusiv conținutul olițelor.” Speranța de viață era scurtă, probabil vreo 30 de ani.

În 26 august, 410 d.Hr., Alaric și armata sa de goți au trecut de zidurile întinse ale Romei, jefuind-o și prădând-o după bunul lor plac. Una dintre coteropirile de care Roma s-a temut constant a avut în sfârșit loc.

Mulți refugiați au fugit din Roma în Africa de Nord, sursa principală de cereale a poporului roman.

Un călugăr secular, Pelagius (c. 354-420), și discipolul său, Caelestius, s-au numărat printre cei ce au fugit. Chiar dacă destinația lor finală a fost Ierusalim, ei s-au oprit și la Hippo, unde era arhiepiscop Augustin (354-430). Pelagius a vrut să-l cunoască pe renumitul învățător, dar arhiepiscopul nu era în oraș. Pelagius i-a lăsat un bilet amabil, la care Augustin i-a răspuns ulterior cu aceeași curtoazie.

Continuându-și drumul spre Ierusalim, Pelagius s-a oprit și în Cartagina, capitala Africii de Nord, unde s-a despărțit de Caelestius. Purtător de cuvânt fidel al lui Pelagius, Caelestius a început să-i învețe pe oameni sistemul doctrinal al stăpânului său. Când Augustin a aflat învățăturile lui Caelestius, a început o controversă doctrinală. Undele ei de șoc s-au resimțit secole la rândul. Această controversă a fost un element central al Reformei, 1100 de ani mai târziu, și continuă să fie dezbătută de fiecare generație de creștini.

Pentru a o înțelege, trebuie să-i cunoaștem mai întâi atât pe Pelagius, cât și pe Augustin. Cei doi au avut multe în comun. Ambii s-au născut în 354. Ambii aveau în jurul a 55 de ani când a început controversa. Pelagius era originar din Insulele Britanice, iar Augustin din Africa de Nord. Ambii au vizitat Roma pentru prima oară în jurul vârstei de 30 de ani. Pelagius a optat pentru viața ascetică de călugăr, slujindu-le muncitorilor și zilierilor săraci. A locuit mulți ani în Roma, până când cucerirea acesteia de către goți l-au transformat într-un refugiat. Ambii erau bine educați. Ambii erau convinși că pozițiile lor erau scripturale. Ambii iubeau pacea; niciunui dintre ei nu-i plăceau conflictele. Totuși, diferențele dintre Augustin și Pelagius erau critice și cruciale.

Augustin

Spre deosebire de Pelagius, Augustin a venit în Roma în tinerețe, dar s-a mutat rapid în Milan, unde a fost influențat de predicile marelui Arhiepiscop Ambrozio (340-397 d.Hr.). Treptat, Augustin a devenit tot mai convins, dar pentru el, creștinismul părea imposibil. Cum să fie botezat? Încă din tinerețe, pofta sa sexuală îl dominase. O viață de castitate și

WILLIAM P. FARLEY este pastor al Grace Christian Fellowship în Spokane, Washington. Este autorul cărților *For His Glory*, Pinnacle Press și *Outrageous Mercy*, Baker. Îl puteți contacta la 509-448-3979.

puritate sexuală părea complet nerealistă. Convertirea i se părea lipsită de speranță.

Pe când se afla într-un moment greu din viață, a auzit o voce de partea cealaltă a zidului, cântând: „Ia și citește. Ia și citește.” Epistola lui Pavel către Romani se afla în apropiere. A deschis cartea și i-a sărit în ochi Romani 13:13,14: „Nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine... Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftel” (ESV).² Instantaneu, credința în Dumnezeu i-a cuprins inima deznădăjduită. Știa că Dumnezeu avea să-i dea putere să se schimbe.

Din momentul respectiv, s-a convertit prin harul lui Dumnezeu. Strânsoarea păcatului din viața sa și, în același timp, puterea Harului de a smulge lanțurile cu care era legat l-au afectat pentru tot restul vieții.

După ce-a fost botezat, s-a întors în Africa, hotărât să ducă o viață liniștită de erudiție celibatară. Dar Dumnezeu avea alte planuri. Orașul port, Hippo, l-a numit curând după aceea episcop, unde a slujit până la moartea sa, patruzeci de ani mai târziu.

Înainte să moară, Augustin a lăsat bisericii o moștenire de 5 milioane de cuvinte scrise cu pana pe pergamente. „Augustin a modelat istoria bisericii creștine”, afirmă John Piper. „Influența sa asupra lumii occidentale este pur și simplu năucitoare.”³

Pelagius

Pavel i-a avertizat pe credincioșii corinteni că, uneori, Satana vine deghizat într-un înger de lumină. Așa a fost și în cazul lui Pelagius. Oamenii îl plăceau. „Era un om cu mintea limpede, cu un temperament blând, cu o cultură erudită și cu un caracter neîntinat. Chiar și Augustin, în pofida aversiunii sale față de doctrinele lui [Pelagius], vorbește în mod repetat cu respect despre omul Pelagius.”⁴

Pelagius avea însă, o mare deficiență: nu experimentase lupta lui Augustin cu păcatul personal, ceea ce avea să se dovedească elementul decisiv.

În timpul numeroșilor ani petrecuți în Roma, Pelagius și-a făcut discipoli și a devenit chiar popular în clasa aristocrată romană – inclusiv Caelestius, un avocat dintr-o familie avută – care a devenit cel mai important discipol al lui Pelagius. Stilul de viață ascet și puritatea morală ale acestuia l-au atras pe Caelestius. Lui Pelagius nu-i plăceau controversile, dar Caelestius avea un alt temperament. „Pelagius era autorul moral”, dar „Caelestius era autorul intelectual al sistemului pe care îl reprezentau cei doi.”⁵

Dependența de har nu era coloana vertebrală a creștinismului promovat de Pelagius. În schimb, creștinismul său depindea de legalismul extern. Era vorba despre o spiritualitate dobândită prin eforturi proprii. Pelagius a fost versiunea spirituală din secolul al cincilea a lui John Wayne. El a crezut că Dumnezeu se așteaptă la perfecțiune, dar a crezut și că fiecare om are capacitatea de a o obține. El susținea că Dumnezeu îi dă fiecăruia puterea de a îndeplini ceea ce El poruncește. În caz contrar, Dumnezeu ar fi nejust. „Mesajul lui Pelagius era simplu și înfricoșător”, consemnează biograful lui

Augustin, „deoarece, din moment ce perfecțiunea este posibilă pentru om, ea devine obligatorie.”⁶

El a crezut că orice om poate fi perfect dacă vrea, și că mulți dintre sfinții din Vechiul Testament au și fost. Perfecțiunea putea fi atinsă prin voința umană și determinare. Pasajul lui preferat era: „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3, ESV). „Pentru adepții pelagianismului, omul nu avea nicio scuză pentru păcatele sale, nici pentru răul din jurul său.”⁷

Pe scurt, Pelagius a respins complet doctrina păcatului original, ideea paulină că toți oamenii moștenesc păcatul lui Adam și vina în momentul conceperii. Acest păcat schilodește voința, dorințele, emoțiile și intelectul oamenilor. Prin urmare, aceștia nu pot satisface niciodată cerințele de neprihănire ale lui Dumnezeu prin eforturi proprii.

Presupunerea sa l-au făcut să adopte ascetismul. Și-a dedicat viața postului, negării de sine și moralității exterioare. Considera că toți creștinii ar trebui să procedeze la fel, deoarece doar un stil de viață ascetic putea garanta mântuirea cuiva.

Pe scurt, Pelagius era preocupat de etică, și nu de doctrină. Acesta era călcâiul lui Ahile al său. El dorea reformarea morală a Bisericii Romane, și era convins că întreaga problemă consta în înțelegerea eronată a harului. *De ce o persoană mântuită doar prin har s-ar schimba și ar deveni mai asemănătoare lui Cristos?* se întreba el. În Biserica Romană a văzut o indulgență morală, ba chiar indiferență morală. A crezut că accentul prea mare pe care Pavel îl puna pe har era responsabil pentru aceasta.

Prin jurul anului 405 d.Hr., Pelagius a auzit pe cineva citind celebra rugăciune din *Confesiunile* lui Augustin: „Cere-ne ce dorești și ajută-ne să împlinim ce ne ceri.” Pelagius a fost îngrozit. Dacă omul trebuie să se bazeze pe harul lui Dumnezeu pentru a-I îndeplini poruncile, atunci omul nu are nicio responsabilitate morală. Creștinii puteau să pună păcatele lor pe seama faptului că Dumnezeu nu voia să le acorde har. Era convins că Augustin îl considera pe om un robot, complet determinat de Dumnezeu și fără vreun imbold substanțial de a se schimba din punct de vedere moral.

Problema

Înainte de dezbaterile dintre Augustin și Pelagius, „antropologia bisericii era excesiv de brută și nedefinită.”⁸ Chiar dacă majoritatea creștinilor credeau că oamenii sunt păcătoși, natura păcatului și modul în care acesta ne afectează nu fuseseră bine definite.

David a afirmat clar această întrebare în Psalmul 8: „Ce este omul ca să te gândești la el?” (Psalmul 8:4, ESV). „Ce este omul?” Aceasta era întrebarea. Păcatul și vina lui Adam îl corup oare din momentul în care este conceput, sau este el inerent bun, în deplinătatea facultăților mintale și capabil să se mântuiască prin efort propriu?

Dacă căderea în păcat a lui Adam ne-a afectat într-adevăr, cât de mult și în ce măsură ne-a afectat ea? Provoacă ea moarte spirituală, ne face ea incapabili să-I răspundem lui Dumnezeu, sau ne schilodește doar,

capacitățile și dorințele noastre întorcându-se spre Dumnezeu intacte?

A murit Isus ca să ne ajute să ne ajutăm singuri? Sau a murit El pentru că oamenii erau complet legați de păcat, incapabili să se ajute singuri și în nevoia disperată de o mântuire orchestrată divin?

În spatele acestor idei se afla ideea de har. Ce realizează harul? De cât har au nevoie oamenii? Cât de dependent este omul de harul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu harul pentru ca omul să devină sfânt, sau sfințenia omului îl califică pentru primirea harului divin?

Răspunsul la aceste și multe alte întrebări sunt importante. Ele ne afectează modul în care înțelegem libertatea omului, condiția lui Adam înainte de Cădere, modul în care căderea lui Adam ne afectează pe noi, modul în care funcționează harul lui Dumnezeu, natura regenerării, doctrine precum predestinarea și alegerea, dacă voința omului este liberă sau legată, judecățile lui Dumnezeu și, cel mai important, natura și gradul dependenței omului de Dumnezeu.

Victoria lui Augustin

Dezbaterea s-a accelerat după ce Caelestius și-a promovat ideile în Cartagina. Între 410-416 d.Hr., Augustin i-a răspuns lui Caelestius printr-o serie de scrisori și dizertații care aduceau argumente scripturale la realitatea și natura păcatului original.

Augustin l-a combătut pe Pelagius cu pasaje din epistolele lui Pavel. Păcatul lui Adam nu fusese o chestiune privată. El i-a reprezentant pe toți oamenii. Când Adam a căzut, toți au căzut. Ne naștem slăbiți de păcatul lui Adam. (Pentru Augustin, natura fundamentală a acestuia era mândria.) De asemenea, mai intrăm în lume purtând cu noi și vina lui Adam. Într-un limbaj teologic, Augustin îi învăța pe oameni că atât păcatul, cât și vina lui Adam, ne sunt imputate. Prin urmare, ne naștem morți în păcat, incapabili să credem în sau să Îi răspundem lui Dumnezeu. Augustin credea că de aceea Dumnezeu trebuie să aleagă și să îi numească pe cei care vor fi mântuiți. Celor aleși, Dumnezeu le dă darul credinței. El îi justifică și îi împuternicește să crească în sfințenie. În cele din urmă, Dumnezeu îi proslăvește. Iată cum rezumă Bruce Shelley antropologia lui Augustin: „Din punctul lui de vedere, păcatul lui Adam avea consecințe enorme. Acesta își pierduse puterea de a face binele. Pe scurt, murise spiritual – iar, curând, și fizic. Dar nu era singur în prăbușirea sa. Augustin spunea că întreaga rasă umană era «în Adam» și i-a împărtășit căderea. Omenirea a devenit «o masă de corupție», incapabilă de vreun act bun [mântuitor]. Orice individ, din pruncie până la maturitate, merită doar condamnarea.”

Și mai important este că Augustin afirma că Dumnezeu mântuiește fără a încălca responsabilitatea morală a omului de a-L căuta și de a-L asculta. Augustin a îmbrățișat misterul faptului că Dumnezeu este suveran, iar omul este responsabil. Când eram un creștin proaspăt convertit, l-am întrebat pe un amic, care studia teologia lui Augustin, cum a putut acest om mareț să împace suveranitatea lui Dumnezeu cu responsabilitatea omului.

„N-a încercat niciodată să împace prieteni apropiați,” mi-a răspuns amicul meu cu înțelepciune.

Teologia lui Augustin a generat și o dependență profundă de Dumnezeu și de harul Său mareț. Experiența sa personală cu păcatul lăuntric l-a convins că era complet dependent de Dumnezeu, Rugăciunea sa, „Cere-ne ce dorești și ajută-ne să împlinim ce ne ceri” – atât de detestată de Pelagius – se afla în centrul pioșeniei sale. El își cunoștea dependența de mântuirea, sfințirea și orice alt lucru bun dat de Dumnezeu.

De asemenea, el credea că sistemul său teologic era soluția la indulgența morală. Doar atunci când biserica afirma Păcatul Original, neputința umanității și harul gratuit al lui Dumnezeu, avea să aibă loc acea transformare morală pe care o căuta Pelagius atât de

Augustin îi învăța pe oameni că Dumnezeu mântuiește fără să încălce responsabilitatea morală a omului de a-L căuta și de a-L asculta.

sincer. De ce? Deoarece el credea că doctrina sa despre har pătrundea adânc, atingând inima omenească, transformând-o prin har, evocând o viață predată lui Dumnezeu cu bucurie. El credea că doar această revoluție internă avea să producă virtutea centrală pe care Cristos o așteaptă de la noi.

Consecințe

Pelagius s-a mutat în Palestina. Acolo s-a întâlnit cu marele erudit, Ieronim (c.347-420), care s-a opus de asemenea ideilor lui Pelagius.

Între timp, conflictul dintre Pelagius și Augustin s-a accelerat. Unii creștini au ținut cu Pelagius, alții cu Augustin. Totuși, în ultimele decenii din viața lui Augustin, biserica a luat tot mai mult partea lui și a lui Ieronim. În 431 d.Hr., Sinodul ecumenic de la Efes, care s-a întrunit la un an de la moartea lui Augustin, a negat pelagianismul și a aprobat teologia lui Augustin privind natura umană. Un secol mai târziu, Conciliul de la Orange (529 d.Hr.) a reafirmat această decizie. Din secolul al șaselea, aproape universal, pelagianismul a fost considerat o erezie, iar doctrina lui Augustin privind harul, ortodoxie.

Totuși, înainte de moartea sa, învățătura lui Augustin a întâmpinat rezistență din partea unei surse neașteptate – comunitățile ascetice care s-au dezvoltat în deșertul egiptean. Deoarece și-au clădit viețile în jurul postului, negării de sine riguroase și renunțării la sine, acești creștini au găsit libertatea harului insuportabilă, iar doctrinele lui Pelagius suave. Conflictul dintre cei cărora le place să trudească și cei cărora le place să se supună harului lui Dumnezeu nu era ceva nou, și a continuat și în secolele următoare.

Chiar dacă teologia lui Augustin era ortodoxie, când vine vorba despre o teologie care afectează viața de zi cu zi, atunci oamenii erau deseori pelagianști. Adică, pelagianismul era perspectiva prestabilită a omului

Claritatea cu privire la profunzimea, puterea și slăbiciunea păcatului omenesc le face pe biserici umile, nevoiașe și roditoare. Eșecul în această doctrină le face căldicele.

de rând. Din 500 d.Hr. până în 1500 d.Hr., biserica s-a apropiat tot mai mult de pelagianism. Oamenii s-au străduit tot mai mult să obțină acceptarea lui Dumnezeu. Cele șapte sacramente, participarea la misă și ascultarea de Papă au devenit precedente ale mântuirii.

O mare parte din aceste elemente au atins apogeul în timpul Reformei Protestante din secolul 16, o reînnoire a conflictului dintre Augustin și Pelagius. Martin Luther (1483-1546) era un călugăr augustinian. Interpretarea sa asupra epistolelor lui Pavel, consolidată de comentariile lui Augustin, l-au convertit la doctrina harului susținută de Pavel. De fapt, de la Augustin încoace, atât Luther, cât și Calvin au solicitat autorităților catolice să accepte justificarea doar prin credință.

lecții

Ce poate învăța un pastor de astăzi despre conflictul dintre Pelagius și Augustin?

În primul rând, soluția pentru starea de „căldicel” de care se temea Pelagius nu este și mai multă disciplină. Ci proclamarea repetată și clară a păcatului umanității, a faptului că nu suntem demni de favoarea lui Dumnezeu și a harului măreț al lui Dumnezeu care ne mântuiește. Doar atunci când vedem că suntem falimentari, că avem nevoie de har și că suntem dependenți de Dumnezeu ne vom dăruia din plin lui Cristos și Împărăției Sale.

În al doilea rând, istoria conflictului pelagian ne amintește că doctrina contează într-adevăr. Claritatea doctrinală a bisericilor privind chestiunile de bază oscilează. Claritatea privind profunzimea, puterea și slăbiciunea păcatului omenesc le face pe biserici umile, nevoiașe și roditoare. Eșecul în ceea ce privește această doctrină le face căldicele. Cu cât înțelegem și detestăm mai mult păcatul, cu atât ne va controla mai puțin.

Opusul este de asemenea adevărat. Eșecul de a accentua doctrina păcatului amplifică de obicei răul. În general, cu cât ne simțim mai bine în pielea noastră, cu atât devenim mai răi. În secolul 20, idealurile pelagiene au dezlănțuit orori de nedescris. Toate mișcările utopice din ultimii 100 de ani – comunismul, fascismul și nazismul –

au fost inițiate și clădite pe afirmațiile pelagiene despre om.

În al treilea rând, fiecare generație trebuie să ducă din nou lupta lui Augustin. Conflictul nu s-a încheiat în secolul al 5-lea. Pelagianismul se răspândește și în biserica contemporană. Într-un studiu recent, 77% din evanghelicii practicanți au spus că ei cred că ființele umane sunt în esență bune, iar 84% cred că, în ceea ce privește mântuirea, Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută pe sine.¹⁰ Ar fi greșit să presupunem că nu așa stau lucrurile și în bisericile noastre.

În cele din urmă, istoria pelagianismului ne arată că dacă nu ne învățăm congregațiile cu energie și cu regularitate despre păcat și efectele sale multiple, pelagianismul se va răspândi. De ce? Pentru că oamenii sunt mândri din fire, iar mândria îi duce pe oameni la picioarele lui Pelagius. De aceea spunem că Pelagianismul este religia prestabilită a umanității. Convinși de puterea sa, pastorii înțelepți i se opun intenționat, cu consecvență. Istoria este povestea Lui.

Note

1. Rodney Stark, *Cities of God: The Real Story of How Christianity Became an Urban Movement and Conquered Rome* (San Francisco: Harper-Collins/San Francisco, 2006), 26-28.
2. Versetele marcate cu ESV sunt luate din The Holy Bible: English Standard Version, copyright © 2001, Wheaton: Good News Publishers. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.
3. John Piper, *The Legacy of Sovereign Joy: God's Triumphant Grace in the Lives of Augustine, Luther and Calvin* (The Swans Are Not Silent) (Wheaton, Ill.: Crossway, 2006), 43.
4. Philip Schaff, *The History of the Christian Church, vol. 3*, (Peabody, Mass.: Hendrickson, 2006), 790.
5. Ibid., 792.
6. Peter Brown, *Augustine of Hippo: A Biography* (Berkeley, Calif.: University of California Press, 2000), 342.
7. Brown, *Augustine of Hippo*, 350.
8. Schaff, *History of the Christian Church, vol. 3*, 785.
9. Bruce Shelly, *Church History in Plain Language* (Dallas, Texas: Word, 1995), 129.
10. Michael Horton, „Pelagianism”, *Modern Reformation*, Ianuarie/Februarie 1994, 31, 32.

Botezul cu Duhul Sfânt: Viața și lucrarea lui Isus

DE EDGAR R. LEE

Intenția noastră în aceste articole este să demonstrăm că doctrina noastră pentecostală a botezului cu Duhul Sfânt derivă din toată Scriptura canonică, nu doar din câteva pasaje din cartea Faptele apostolilor. Vechiul Testament consemnează slujirea Duhului în lucrarea Sa carismatică de a-i împuternici pe liderii aleși de Dumnezeu pentru anumite funcții. De asemenea, el demonstrează deseori și că fenomenele supranaturale sunt dovada pogorârii Duhului. Dar Vechiul Testament promite și că Duhul va aduce viață spirituală și transformare morală. Putem spune că Duhul din Vechiul Testament are o slujire pe două planuri: carismatică și de convertire.

Aceste două aspecte ale lucrării Duhului, profețite cu atâta însuflețire în Vechiul Testament, se îndeplinesc într-un mod unic în viața și lucrarea lui Isus, care este pastorul plin de Duhul Sfânt *par excellence* și, care, încă de la începutul Evangheliilor, este botezătorul cu Duh.

Duhul în nașterea și primii ani din viața Isus

Tânăra Marie, pe care îngerul Gavril o anunță că va rămâne însărcinată și că Îl va naște pe Mesia, a răspuns consternată: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” (Luca 1:34)

Gavril i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35; vezi și Matei 1:18,20). A urmat apoi o concepție imaculată miraculoasă, în absența unei paternități umane, realizată de Duhul Sfânt, care a fost activ la crearea lumii (Geneza 1:1). Cel astfel conceput poate fi doar „Cel Sfânt”, „Fiul lui Dumnezeu.”

Chiar dacă S-a născut într-un mod miraculos, în primii Săi ani de viață, Isus nu a făcut multe lucruri prin care să-Și demonstreze originea neobișnuită. Dar mult înainte de nașterea Lui, o rafală scurtă de profeții inspirate de Duhul indicau adevărata Sa identitate. Duhul care i-a permis Mariei să conceapă într-un mod miraculos

este și Duhul profeției care i-a umplut pe câțiva profeți pioși să anunțe venirea lui Isus, începând cu Elisaveta (Luca 1:42-45). Simeon „înștiințat de Duhul Sfânt,” L-a găsit pe pruncul Mesia cu părinții Săi în templu și L-a identificat ca fiind „mântuirea” lui Dumnezeu (Luca 2:25-32). A urmata profetesa Ana, despre care se presupune că a fost din nou înștiințată de Duhul, care a recunoscut Pruncul (Luca 2:36-38).

În afară de schițele lui Matei și ale lui Luca, cunoaștem foarte puține despre primii ani de viață a lui Isus. Luca trece peste aceștia spunând doar că „Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2:40). Cu siguranță nu era făcătorul de minuni pe care L-au descris unele evanghelii apocrife, care susțineau că înțelepciunea precoce și conștiința de Dumnezeu ale micului Isus Îl deosebeau de ceilalți copii. În cazul lui Isus, primul semn al conștiinței de sine este cel din Templu, unde părinții lui neliniștiți Îl găsesc alături de învățători. „Oare nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” întreabă El (Luca 2:49). Dar după aceea, Isus s-a întors la natura sa de copil ascultător, iar Luca trece rapid și peste tinerețea sa: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52).

Conceput și plin de Duhul Sfânt, Isus a fost de la bun început un copil extraordinar de cucernic, care pare să fi devenit printr-un proces cât se poate de normal, un tânăr extraordinar de cucernic. Ioan Botezătorul a recunoscut natura și caracterul extraordinar al lui Isus când a ezitat să Îl boteze (Matei 3:14). Biserica Primară avea să fie ulterior martora faptului că El a fost neprihănit (2 Corinteni 5:21; Evrei 4:15; 1 Petru 2:22).

Duhul Sfânt în botezul și ungerea lui Isus

Botezul lui Isus este o imagine prezentă în toate Evangheliile, mai ales în lumina faptului că a fost însoțit de pogorârea Duhului Sfânt. Conform Evangheliilor, brusc, pe la 30 de ani, Isus a ieșit din obscuritatea muncii sale manuale din Nazaret și s-a prezentat la râul Iordan, cerând să fie botezat de verișorul Lui, Ioan. Îndurerat de această cerere și fără îndoială iluminat de Duhul profeției, Ioan a refuzat. „Eu am trebuință să fiu botezat de tine” (Matei 3:4). Doar atunci când Isus l-a asigurat pe Ioan că botezul Său „avea să

Duhul s-a pogorât la botezul lui Isus în mod specific pentru a-L împuternici să-Și înceapă și să-Și desăvârșească lucrarea pe Pământ.

împlinească ce fusese vestit” (3:15), Ioan s-a înduplecat.

Dar, semnificativ în relatarea botezului este ceea ce s-a întâmplat după botezul lui Isus, când Isus se ruga: Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât peste El în chip de porumbel. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit [Matei 3:17, «Acesta este Fiul Meu... în care îmi găsesc plăcerea»]; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Luca 3:22). Evangheliile ne spun că Isus a văzut

cerurile deschizându-se și porumbelul pogorându-se. Ioan Botezătorul a spus: „Am văzut Duhul pogorându-se din cer și oprindu-se peste El” (Ioan 1:32). Dacă este să ne luăm după persoana a treia folosită de Matei, este posibil ca și unii dintre cei prezenți acolo să fi văzut aceste fenomene.

Elementul central al botezului lui Isus este fără îndoială pogorârea Duhului peste Isus, care a explicat nu peste mult timp acest eveniment. În sinagoga din Nazaret, Isus a citit din cartea Isaia „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia... să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18,19). După ce a înapoiat sulul, Isus a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (4:21). Luca a plasat această scenă la începutul lucrării lui Isus în Galilea, pentru a le arăta oamenilor că Duhul, așa cum a fost promis în Vechiul Testament, Îl unse pe Isus pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Iar „Cel Uns” este prin definiție Mesia, Cristosul.

Mult mai târziu, Petru avea să preia acest mod de a înțelege ungerea lui Isus. Când predica în casa lui Corneliu, el a spus: „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El” (Fapte 10:38). Duhul nu a venit pentru a-L regenera sau pentru a-L purifica pe Isus. Fiind Fiul neprihănit, întrupat al lui Dumnezeu, El nu avea nevoie să se nască din nou, sau să fie curățat spiritual. Duhul n-a venit nici doar ca să sălășluiască în El, pentru ca El să aibă părtășie cu Dumnezeu, lucru pe care Isus îl avea deja. Duhul a venit la botezul lui Isus anume ca să-L împuternicească să-Și înceapă și să-Și finalizeze misiunea pe Pământ.

Totuși, imediat după botezul și ungerea Lui, Isus s-a confruntat cu o provocare. Marcu scrie: „Îndată Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana” (Marcu 1:12,13, ESV).¹ Marcu a folosit un verb foarte puternic, *ekballo*, care înseamnă efectiv „să arunci afară” sau „să izgonești”, pentru a ilustra dinamismul nou și brusc manifestat de Duhul Sfânt în Isus. Observăm deseori că, în timpul șederii Sale în pustie, Isus L-a învins pe cel rău prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar trebuie să ne amintim și că Isus Cel uns de Duhul este Cel care folosește atât de iscusit Cuvântul împotriva inamicului Său puternic.

Isus, botezătorul în Duhul

Pe când Isus era încă dulgher în Nazaret, Ioan Botezătorul a ieșit din pustie și a început să predice și să boteze de-a lungul Iordanului. Elementul central al chemării lui Ioan Botezătorul la pocăință era anunțarea venirii unuia mai puternic ca el. Așa cum vorbise Domnul prin Maleahi, cu sute de ani în urmă, „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templu Său Domnul pe care-L căutați” (Maleahi 3:1). Îndeplinind profețiile din Vechiul Testament, Ioan Botezătorul proclama venirea lui Mesia: „Eu vă botez cu apă. Dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11).

Profeția botezului cu Duhul al lui Mesia este atât de importantă, încât fiecare dintre cei patru evangheliști o plasează la începutul Evangheliei sale, oferindu-ne această „lecție primară despre pneumatologie de la bun început.”² Formularea Evangheliilor sinoptice este aproape identică (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16). În Evanghelia după Ioan, Ioan Botezătorul reflectează la ceea ce s-a întâmplat și mărturisește: „Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt” (Ioan 1:33).

Este important să înțelegem că practica lui Ioan Botezătorul de a-și boteza semenii iudei în apă era ceva radical și scandalos. Chiar dacă iudeii aveau numeroase ceremonii de spălare, ei nu erau botezați. Doar cei dintre

În contrast puternic cu botezul în apă al lui Ioan, botezul cu Duhul al lui Mesia avea să fie și mai definitiv și mai transformator de vieți.

Neamuri, care se converteau la credința iudaică erau botezați și chiar și atunci, nu chiar în stilul acesta. Așa cum era și de așteptat, liderii iudei au refuzat botezul lui Ioan. Dar, oricât de radical ar fi fost botezul lui Ioan, botezul cu Duhul al lui Isus avea să fie și mai radical și mai semnificativ.

Puterea metaforei botezului este incredibilă. Verbul folosit pentru „a boteza” este *baptizo*, care provine din termenul *bapto*,³ care înseamnă o imersiune puternică, asemenea unei bucăți de material într-o găleată cu vopsea, sau a unei persoane în apă. Botezul lui Ioan indica o reorientare totală a vieții, în care oamenii își mărturiseau și uitau păcatele în așteptarea lui Mesia ce avea să vină. Dar, în contrast puternic cu botezul în apă al lui Ioan, botezul cu Duhul al lui Mesia avea să fie și mai definitiv și mai transformator de vieți.

Luând în considerare această introducere puternică făcută botezului făgăduit al lui Isus, mai ales în contextul mai amplu al profeției din Vechiul Testament și al împlinirii acesteia din Noul Testament, se pare că teologia istorică a creștinismului l-a diminuat și se referă la botezul cu Duhul doar în contextul convertirii sau, în unele cazuri, al experienței de sfințire a credincioșilor.

Duhul în lucrarea lui Isus

Venirea Duhului Sfânt a schimbat dramatic viața lui Isus. Luca a evidențiat foarte bine această schimbare. „Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galilea, și I s-a dus vestea în tot ținutul dimprejur” (Luca 4:14). Din momentul acela, Isus a început o lucrare uimitoare de învățare și predicare, de vindecare și de scoatere a demonilor. Foștii Lui vecini din Nazaret erau uimiți de schimbarea fostului lor meșter. „Toti au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: «Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!»” (Marcu 1:27). Apropos, în ceea ce privește exorcismul, nu se indică nicăieri faptul că duhurile rele L-ar fi recunoscut pe Isus înainte să

fie uns cu Duhul, sau că El le-ar fi izgonit înainte de aceasta. După aceea, însă, a devenit un lucru obișnuit.

Uneori, oamenii presupun în mod eronat că Isus Și-a îndeplinit lucrarea în puterea divinității Sale. Categorie, nu putem pătrunde întrutotul interacțiunea dintre natura divină și cea umană a lui Isus. Divinitatea Sa pare într-adevăr evidențiată în Schimbarea la față, de exemplu, și este categoric insinuată în faptul că Isus ierta păcatele oamenilor. Unii consideră că și miracolele naturale, cum ar fi potolirea mării, indică natura Sa divină. Dar, în plus față de Evangheliile avem și mărturia lui Pavel: „El [Isus Cristos] măcar că avea chipul lui Dumnezeu, [El] totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat (*kenoo*) pe sine însuși [„S-a făcut nimic”, NIV] și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:6,7, NASB).⁴ „Golit” este traducerea literară a verbului grec *kenoo*. Dar să nu credem că Fiul lui Dumnezeu, la întrupare, „S-a golit” pe sine de divinitatea Sa, așa cum au crezut, eronat, unii erudiți timpurii. Dumnezeu nu poate înceta să fie Dumnezeu. Pavel pare să spună că Fiul lui Dumnezeu, atunci când a luat trup de om, de bună voie și intenționat și-a limitat uzul atributelor Sale divine pentru a trăi și a sluji ca ființă umană.

Structura narativă a Evangheliilor, precum și propriile Lui cuvinte, Îi atestă dependența de puterea Duhului. Adu-ți aminte că nu este consemnată nicio lucrare mesianică din partea lui Isus înainte de pogorârea Duhului Sfânt la botezul Său. În mijlocul conflictelor lui Isus cu fariseii, Matei a inserat încă o profeție din Isaia: „Iată Robul Meu, pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El, și va vesti Neamurilor judecata” (Matei 12:18, citând Isaia 42:1-4). Din moment ce fariseii nu puteau nega puterea lui Isus de a vindeca și de a scoate draci, au pretins că puterea Sa vine de la Beelzebul, prințul demonilor. Într-un răspuns foarte caustic, Isus a identificat Duhul lui Dumnezeu ca sursă a puterii Sale (Matei 12:28).

În relatarea sa despre întoarcerea celor 72 de ucenici, Luca consemnează că Isus avea o relație personală cu Duhul. Când Isus a auzit ce-i spuneau aceștia, „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău” (Luca 10:17), pare să fi fost aproape copleșit. „În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt, și a zis: «Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu»” (Luca 10:21).

Învățăturile lui Isus despre Duhul Sfânt în Evangheliile sinoptice

Scriitorii sinoptici, după ce și-au plasat într-un mod foarte dramatic pneumatologia despre botezul cu Duhul chiar la începutul Evangheliilor, consemnează foarte puține lucruri despre învățăturile lui Isus despre Duhul. Luca afirmă că Isus, în timp ce îi învăța pe oameni despre rugăciune, spunea că, așa cum oamenii le fac daruri bune copiilor lor, tot așa Tatăl din ceruri le va da Duhul Sfânt celor care l-I cer (Luca 11:13). Luca a sprijinit aceasta prin relatarea sa despre scena exorcismului în care iudeii insistau că Isus scotea demoni cu ajutorul lui Beelzebul (versetele 14-25; comparați cu Matei 12:22-37). Isus a contracarat

această afirmație, spunând că El scoate draci „cu degetul lui Dumnezeu” (versetul 20; „Duhul lui Dumnezeu”, Matei 12:28) și că Împărăția lui Dumnezeu sosise (Luca 11:14-26). Dezvoltarea pasajului respectiv în contextul aferent pare să indice că „darul cel bun” al Duhului ar putea foarte bine să vină după convertire și să fie însoțit de fapte de putere carismatică.

Mai sunt alte două pasaje în Luca unde Isus promite înțelepciune și vorbire carismatică. În Luca 12:12, El le spune ucenicilor că, dacă vor fi judecați, nu trebuie să se neliniștească, deoarece „Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.” Similar, în Luca 21:15, Isus le promite încă o dată că atunci când ucenicii vor fi duși în fața dregătorilor, „vă voi da o gură și o înțelepciune” (probabil prin Duhul, ca în 12:12) „căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri”.

Relatările lui Luca de după Înviere au o semnificație aparte. Isus a spus: „Voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). Orice îndoială cu privire la natura promisiunii Tatălui este rezolvată rapid în introducerea pe

Structura narativă a Evangheliilor, precum și propriile Lui cuvinte, îi atestă dependența de puterea Duhului.

care o face Luca cărții Faptelor apostolilor, unde Îl citează din nou pe Isus: „Nu vă depărtați de Ierusalim, ci așteptați acolo făgăduința Tatălui, pe care ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Fapte 1:4,5). Luca și-a structurat cu atenție relatarea, pentru a arăta că Isus și-a încheiat lucrarea Sa pe Pământ reitând promisiunea făcută de Ioan Botezătorul despre botezul cu Duhul Sfânt. Isus, botezătorul cu Duh, era acum pregătit să-i scufunde pe adepții Săi în același Duh care L-a împuternicit pe El în lucrarea Sa.

Natura carismatică a promisiunii Tatălui este neechivocă. Când promisiunea este îndeplinită, ucenicii vor fi „îmbrăcați cu putere (*dunamis*) de sus” (Luca 24:49). În Fapte, Isus a spus: „veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori” (1:8).

Fără îndoială că botezul cu Duhul profețit de Ioan Botezătorul la începutul Evangheliei lui Luca este menit să ne descrie o apariție puternică a Duhului, care i-a pregătit pe ucenici pentru slujirea dinamică de martori ai lui Cristos. Interpretarea botezului cu Duhul Sfânt ca simplă regenerare (convertire-inițiere) și, prin urmare, privarea sa de puterea sa carismatică nu respectă relatările din Evanghelii.

Învățăturile lui Isus despre Duhul în Evanghelia lui Ioan

Dintre toate evangheliile, cea a lui Ioan conține cele mai cuprinzătoare învățături despre Duhul Sfânt. Începând cu mărturia lui Ioan Botezătorul, această evanghelie

reflectă o pneumatologie oarecum mai completă și clarifică învățăturile lui Isus cu privire la lucrarea mai amplă a Duhului. În general, Ioan pune accentul pe aspectul soteriologic, și nu pe cel carismatic, și evidențiază anumite nuanțe ale învățăturii lui Isus, lucru pe care evangheliile sinoptice nu îl fac. Iată câteva dintre aspectele subliniate de pneumatologia lui Ioan, pe scurt:

- Ioan Botezătorul a mărturisit că, la botezul lui Isus, Duhul Sfânt s-a pogorât din cer peste Isus – și a rămas asupra Lui (1:32,33).
- Acest eveniment l-a certificat pe Isus ca Cel care avea să boteze cu Duhul Sfânt (1:33).
- În dialogul purtat cu Nicodim, Isus a indicat faptul că adepții Lui trebuie să se nască („din nou” sau „de sus”) din Duhul (3:6,8).
- Dumnezeu Îi dă lui Isus Duhul Sfânt, nelimitat (3:34).
- Duhul este Cel care dă viață (6:63).
- Duhul avea să fie universal disponibil ucenicilor și altor credincioși doar după proslăvirea lui Isus (7:39).
- La proslăvirea lui Isus, și după aceea, credincioșii aveau să primească Duhul „ca râuri de apă vie” care aveau să curgă din ei (7:38).
- Ioan ne dezvăluie Duhul ca fiind *Parakletos*, care va veni la ucenici după plecarea lui Isus, ca să le fie Mângâietor, Prieten și Apărător pentru totdeauna (14:16,26; 15:26; 16:7).
- Ioan spune că Duhul este Duhul Adevărului care îi va învăța pe ucenici și le va aduce aminte de tot ceea ce a spus Isus (14:17,26; 15:26; 16:13).
- Duhul vine atât de la Tatăl, cât și de la Fiul (14:26; 15:26).
- Duhul vine nu ca autoritate autonomă sau independentă, ci să descopere lucrurile lui Cristos (16:15).

Ioan vorbește despre lucrarea soteriologică a Duhului după plecarea lui Isus, după care relatările sale indică o culminare dramatică. Spre deosebire de celelalte evanghelii,

Mărturia mai amplă, din Noul Testament, ne ajută să recunoaștem că Isus a trăit, a murit și a înviat, experimentând puterea Duhului Sfânt.

Ioan descrie apariția bruscă a Domnului înviat în fața celor 10 apostoli nerăbdători care nu Îl văzuseră încă (20:19-22). Isus i-a liniștit cu o binecuvântare de pace și i-a asigurat că este El și că a înviat cu adevărat. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”, a spus El (versetul 21). Dar ne izbesc cu precădere cuvintele ce urmează: „După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: «Luați Duh Sfânt»” (versetul 22). Ioan pare să aducă astfel învățăturile despre Duhul Sfânt într-un punct culminant dramatic.

Penticostalii timpurii credeau că acesta a fost momentul în care primii ucenici au fost născuți din nou prin

Duhul. Chiar dacă acest lucru este încă dezbătut, atât de pentecostali, cât și de non-pentecostali, s-ar părea că am avea destule argumente în acest sens. În primul rând, așa cum am evidențiat mai sus, evanghelia lui Ioan plasează cu atenție învățăturile despre Duhul astfel încât acestea să indice o întâlnire culminantă, definitivă, dătătoare de viață cu Duhul Sfânt după Înviere, la încheierea Evangheliei. Acest pasaj pare a fi punctul culminant a tot ceea ce fusese înainte. În al doilea rând, limbajul folosit este izbitor. Verbul grec folosit pentru „a sufla” este *emphysao*, care are o semnificație teologică puternică în teologia biblică. În traducerea greacă a Vechiului Testament (Septuaginta), extrem de folosită în vremea lui Isus, acest verb se găsește în Geneza 2:7, unde „Dumnezeu... i-a suflat în nări [lui Adam] suflare de viață”; în 1 Împărați 17:21, unde Ilie „a suflat” peste fiul mort al văduvei, iar acesta a înviat; și în Ezechiel 37:9, unde Dumnezeu a poruncit: „Duhule [*pneuma*], vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învie!”

Moartea lui Isus și învierea Sa în Duhul

Chiar dacă evangheliile nu spun nimic despre lucrarea Duhului Sfânt în moartea și învierea lui Isus, contextul mai amplu al Noului Testament ne ajută să recunoaștem că Isus a trăit, a murit și a înviat din nou experimentând puterea Duhului Sfânt. Conform autorului epistolei către Evrei, „Cristos... prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9:14).

Noul Testament nu afirmă nicăieri că Cristos s-a înviat pe Sine dintre cei morți. De obicei se spune că Dumnezeu (Tatăl) L-a înviat pe Cristos dintre cei morți. Rolul exact deținut de Duhul Sfânt în învierea lui Isus este nesigur, iar semnificația exactă a anumitor texte este discutabilă. Dar însăși natura credinței trinitare necesită prezența și activitatea Duhului Sfânt, iar câteva pasaje par să argumenteze această idee. Astfel, în Romani 1:4, Pavel a scris: „ [Isus] în ce privește duhul sfințeniei [a fost] dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea Sa din morți.” În Romani 8:11, Duhul Sfânt este „Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți” și agentul prin care corpurile noastre muritoare vor fi aduse la viață. În 1 Petru 3:18, Cristos este „omorât în trup, dar înviat în duh”.

Implicațiile experienței și învățăturilor lui Isus despre Duhul Sfânt

Scopul nostru în această serie de articole este să demonstrăm că doctrina pentecostală clasică a botezului cu Duhul Sfânt este adânc înrădăcinată în întreaga istorie de răscumpărare din ambele Testamente. Relatările evanghelice contribuie cu informații suplimentare relevante pentru a înțelege botezul cu Duhul:

- Este evident că experiența lui Isus este marcată de Duhul Sfânt încă de la conceperea Lui.
- Pogorârea Duhului Sfânt asupra lui Isus, la botezul Său în apă, a adus o nouă experiență a Duhului, o înzestrare carismatică, care L-a împuternicit pentru lucrare.
- Duhul I-a permis lui Isus să-și desfășoare lucrarea Sa de predicare, învățare și fapte miraculoase. Textul biblic nu sprijină credința că Isus și-a făcut lucrarea prin puterea divinității Sale.

- În învățăturile Sale, Isus a asociat clar Duhul cu nașterea din nou, dar El vorbește de nașterea din nou ca de „un botez cu Duhul”.
- Putem argumenta destul de convingător că momentul în care Isus suflă peste apostoli, după Învierea Sa, ar putea foarte bine să fie experiența lor de naștere din nou, care ar fi atunci anterioară și separată de botezul cu Duhul din Ziua de Rusalii (deși doctrina pentecostală a botezului cu Duhul nu se bazează doar pe această concluzie).
- Singura referință pe care o face Isus la botezul cu Duhul Sfânt îl identifică ca un botez cu o putere care le va permite ucenicilor să fie martori eficienți. Isus nu a identificat niciodată botezul cu Duhul cu nașterea din nou prin Duhul.

Experiența lui Isus cu Duhul Sfânt, precum și învățăturile Sale despre persoana și lucrarea Duhului Sfânt ne oferă date cruciale care vin în completarea celor din Vechiul Testament, a celor din Faptele apostolilor, și a celor din Epistole, și ne ajută să formulăm o doctrină biblică a botezului cu Duhul Sfânt.

EDGAR R. LEE, S.T.D., decan academic emerit și profesor senior de formare spirituală și teologie pastorală, Seminarul Teologic Assemblies of God; membru al Comisiei de Puritate Doctrinară, Consiliul General al Assemblies of God.

NOTE

1. Versetele biblice marcate ESV în textul original sunt luate din The Holy Bible: English Standard Version, copyright ©2001, Wheaton: Good News Publishers. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate. Cele în limba română sunt luate din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu.
2. Citatul este extras din Craig S. Keener, *The Spirit in the Gospels and Acts: Divine Purity and Power* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1997), 50.
3. Vezi familia de cuvinte a termenului *bapto* în F.W. Danker, ed., *Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, ediția a 3-a (Chicago: University of Chicago Press, 2000).
4. Citatele biblice în limba engleză sunt luate din New American Standard Bible®, Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 de The Lockman Foundation. Folosit cu permisiune (www.Lockman.org). Versetele în limba română sunt luate din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu.

Isus

UNSU LUI DUMNEZEU:

Exemplul nostru de lucrare supranaturală

Nu voi uita niciodată acea seară înmiresmată de august când L-am cunoscut pe Isus ca botezătorul meu cu Duh Sfânt. Chiar dacă nu știam sigur de ce vreau această împuternicire, îmi doream enorm de mult să o experimentez. Când am început să-mi supun vorbirea îndrumării Sale, a început o nouă eră în viața mea spirituală. Următoarele câteva zile mi-au demonstrat posibilitățile care îmi stăteau acum la dispoziție – împreună cu responsabilitățile aferente – în timp ce am condus o persoană la Dumnezeu și am văzut cum o altă persoană s-a vindecat pe când mă rugam pentru ea.

Se deschisese ușa spre o lucrare supranaturală.

Lucrarea supranaturală alimentează dezvoltarea Împărăției din Noul Testament. Nu-mi pot imagina că există pastori care nu ar vrea să experimenteze și să îndeplinească lucruri supranaturale în chemarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Poate că și cel mai rigid pastor și-ar dori o apariție plină de putere a Duhului Sfânt – chiar dacă i-ar extinde contextul teologic în care se învâрте. Cum să citești Evangheliile și Faptele apostolilor fără să suferi de atacuri de foamete după o lucrare supranaturală? Să umble pe străzi prăfuite, să audă învățătura lui Cristos și să vadă miracolele pe care le face, le-ar da gata și pe cele mei sedentare „legume” din băncile bisericii.

Trebuie să ne reexaminăm conceptul lui Isus ca model al nostru pentru lucrarea împuternicită de Duhul Sfânt. Dacă El chiar a făcut lucruri supranaturale și ne-a spus să Îl urmăm exemplul, atunci de ce nu o facem? Întrebarea aceasta conține, la rândul ei sub-întrebări.

1. Cum putem urma exemplul lui Isus, ținând cont că el avea o natură divină, iar noi nu?

A făcut Isus miracole doar datorită divinității Sale (în calitate de Fiul cel veșnic) sau a existat și un alt factor executiv? Scriptura este clară. În calitate de Dumnezeu-Om mesianic, El nu avea să fie niciodată dezbrăcat de divinitatea Sa (Coloseni 2:9), dar avea să opereze sub auspiciile ungerii Duhului Sfânt.

Luca 4 consemnează îndeplinirea profeției din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns” (Luca 4:18; Isaia 61:1). Apostolul Petru a dezvoltat

pneumatologia cristologică a lui Isus, când le-a spus cezarienilor „cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El” (Fapte 10:38). Isus a operat sub auspiciile împuternicirii Duhului Sfânt – nu pentru că divinitatea Sa nu ar fi fost suficientă, ci pentru că, fiind exemplul nostru, trebuia să ne ducă pe cărări pe unde să putem merge și noi. Promisiunea Sa că, odată cu botezul cu Duhul, vom primi și o putere (Fapte 1:8) avea să ne permită să operăm în tărâmurile inaccesibile umanității simple.

Promisiunea unor „lucruri mai mari” (Ioan 14:12, KJV) i-a ținut pe mulți pastori trei noaptea, cufundați în introspecție. Isus a spus că noi vom face „lucruri mai mari”, dar cum pot niște pământeni începători să se aștepte să facă toate acestea? Dacă tot veni vorba despre sub-calificări! În contextul respectiv, Cristos a vorbit despre trimiterea Duhului Sfânt – același Duh Sfânt care s-a pogorât asupra Lui când a fost botezat în Iordan – care avea să le dea putere credincioșilor.

Dincolo de un simplu moment demn de imortalizat, botezul lui Isus și pogorârea ulterioară a Duhului Sfânt – împreună cu exprimarea audibilă a aprobării Tatălui – ar trebui să ne spună o grămadă de lucruri despre procesul aspirării personale la a face lucrări supranaturale. Isus nu a avut nevoie să I se ierte păcatele, nici de puterea Duhului Sfânt în slăbiciuni, dar, ca exemplu al nostru, El a urmat voia Tatălui pas cu pas, trasând o cale pe care s-o putem urma noi – cei care avem nevoie disperată de iertare și împuternicire. Pogorârea Duhului Sfânt asupra lui Isus la botezul Său a consacrat o altă fațetă a Modelului pe care trebuie să-L imităm, Luca consemnând imediat după aceea că Isus era „plin” de Duhul (Luca 4:1).

Faptul că Isus depindea de Duhul Sfânt vorbește despre nevoia noastră disperată de a fi botezați cu Duhul Sfânt și despre „plinătatea” puterii supranaturale care vine odată cu aceasta. Putem să urmăm exemplul lui Isus în lucrarea noastră deoarece, asemenea Lui, putem experimenta și ne putem baza pe puterea Duhului Sfânt.

2. Cum putem urma exemplul dat de Isus, Cel Uns?

În relatarea pe care o face Luca despre lucrarea mesianică a lui Isus (Luca 4), găsim două lucruri generale la care să ne așteptăm în sfera supranaturalului: vorbire împuternicită de Duhul și fapte împuternicite de Duhul. Lucrarea de predicare/învățare/profetică a lui Isus ne exemplifică vorbirea supranaturală, împuternicită de Duhul. Evangheliile sinoptice ne prezintă cât de mirați erau oamenii de autoritatea și puterea cuvintelor rostite de Isus (Matei 7:29; Marcu 1:22; Luca 4:32). În mod asemănător, Duhul Sfânt și-a arătat puterea prin fapte supranaturale precum vindecare, exorcism și miracole (Matei 9:8; 15:31; Marcu 1:27; Luca 4:36). Acestea au atras atenția asupra persoanei și mesajului lui Isus.

Continuitatea acestui tipar ne include și pe noi. Chiar dacă Isus, modelul perfect divin, are Duhul fără măsură (Ioan 3:34), rezultatele botezului nostru cu Duhul Sfânt ne deschid aceleași uși. Fapte 1:8 evidențiază procedura: în primul rând, *primim* putere, apoi *suntem* martori; o experiență profetic de împuternicitoare profetic și un mandat, urmate de o lucrare profetică și plină de putere.

Observați că imediat după revărsarea inițială a Duhului din Rusalii, Petru declară cu atâta putere că Isus este Cristosul, încât oamenii sunt „străpunși în inimă” (Fapte 2:37). Comparați aceasta cu reacția anterioară a oamenilor la cuvintele lui Cristos. Apoi, capitolul 3 ni-i prezintă pe Petru și pe Ioan dând dovadă nu doar de o vorbire împuternicită de Duhul, ci și de fapte împuternicite de Duhul, când ologul este vindecat în public, în apropierea Porții Frumoase. Luca vrea ca cititorii săi să vadă că urmașii lui Cristos au îndeplinit tiparul stabilit de lucrarea lui Cristos: vorbirea împuternicită de Duhul și faptele împuternicite de Duhul urmează botezului cu Duhul Sfânt. Să primești și să fii marchează experiența botezului cu Duhul Sfânt.

Nu există niciun curs, niciun centru misionar, nicio donație vreunei organizații de rugăciune care să garanteze o creștere reală a credinței noastre și a nivelului nostru de ungere.

3. Cum putem noi, pastorii, să fim siguri că vor avea loc lucruri supranaturale prin noi?

Poate că am primit botezul cu Duhul Sfânt cu ani în urmă și am realizat și câteva lucrări supranaturale ocazionale de-a lungul drumului. Dar cum putem trece chiar astăzi, plini de încredere, la un alt nivel de experiență, dependență și obediență? De obicei, răspunsurile noastre la această întrebare dificilă se bazează pe temerile și cunoștința faptului că suntem slabi. Mai simplu spus, putem mărturisii deseori că Porumbelul s-a pogorât peste noi la botezul cu Duhul Sfânt, dar găina fricoasă din noi e încă acolo, în adâncul nostru. Ne lăsăm paralizați atât de ușor de temerile noastre!

Atunci, ce temeri majore ne sabotează încrederea? Probabil că cele mai consecvente două temeri cu care ne confruntăm în lucrarea supranaturală sunt:

1. Teama că nu se va întâmpla nimic, și
2. Teama că o vom da în bară din cauza lipsei de experiență și a nepriceperii noastre.

Trebuie să înfrângem ambele temeri prin Duhul, prin Cuvânt și prin rugăciune. Nicio încurajare sau vreun îndemn nu ne pot scoate din această închisoare a temerii. Doar dacă petrecem mai mult timp adânciți în vocea (mai ales Evangheliile și Faptele apostolilor) și în prezența lui Dumnezeu, ne putem reînnoi perspectiva asupra vieții supranaturale *normale*. Nu există niciun curs, niciun

centru misionar, nicio donație vreunei organizații de rugăciune care să garanteze o creștere reală a credinței noastre și a nivelului nostru de ungere; totuși, o simplă imersiune în Cuvântul și prezența lui Dumnezeu ne va reseta așteptările. Scripturile mărturisesc că „credința vine în urma auzirii prin Cuvântul lui Cristos” (Romani 10:17, NASB).¹ Ne putem consolida credința rugându-ne în duhul (Iuda 20).

Când diluăm această temere prin Scriptură, rugăciune și prezența Lui, o insatisfacție sfântă ne poate consuma până la ascultare, indiferent de rezultatele aparente. Nu susțin o abordare nesăbuită sau arogantă, dar viața în prezența lucrării și ființei lui Isus, Cel Uns, ne umple de încredere. Mulți au încercat să pășească în domeniul supranatural cu trufie, fără a fi dedicați Cuvântului, rugăciunii și prezenței lui Dumnezeu; și, asemenea celor șapte fii ai lui Sceva, lucrarea lor este abătută de pe cursul ei de căutarea după bandaje și frunze de smochin. Cu siguranță că înfumurarea garantează durere și umilire.

Dacă ne focalizăm cu adevărat pe exemplul nostru divin, pe Isus, Cel Uns, dacă ne dedicăm realizării misiunii pe care ne-a delegat-o, atunci aceste unelte supranaturale, vorbirea împuternicită de Duhul și

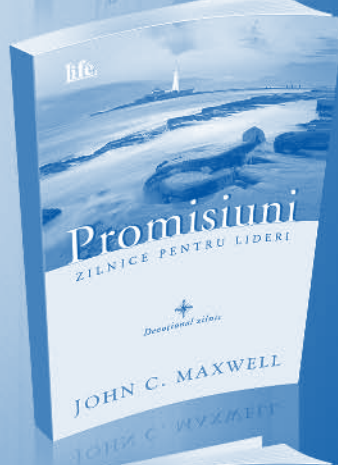
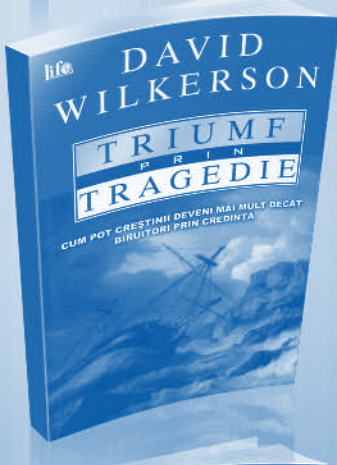
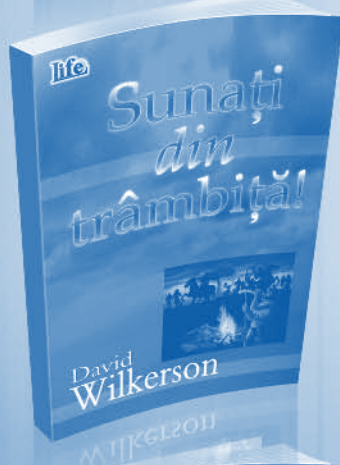
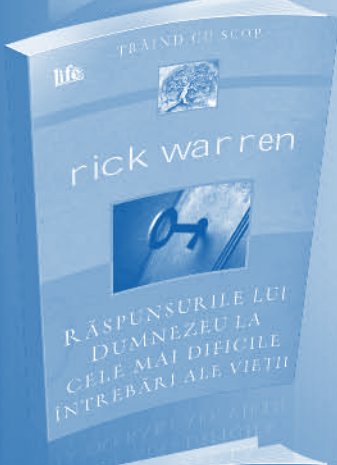
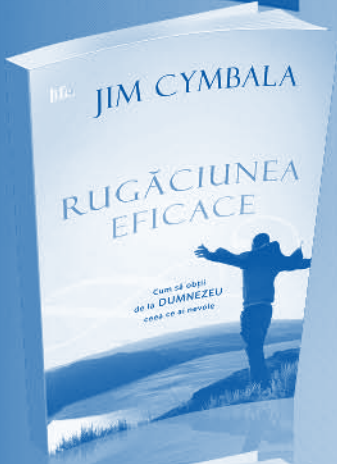
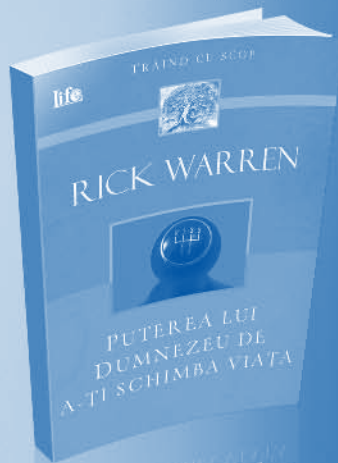
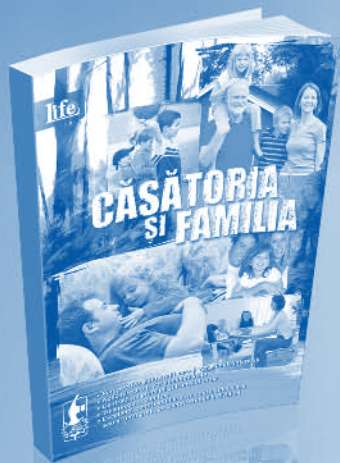
.....
Dacă ne focalizăm cu adevărat pe exemplul nostru divin, pe Isus, Cel Uns, dacă ne dedicăm realizării misiunii pe care ne-a delegat-o, atunci aceste unelte supranaturale, vorbirea împuternicită de Duhul și faptele împuternicite de Duhul, se vor vedea în viețile noastre.
.....

faptele împuternicite de Duhul, se vor vedea în viețile noastre. Dacă ne concentrăm pe Cristos și pe rugăciune, pe prezența Lui și pe Cuvânt, vom fi protejați de impetuozitate, trufie și mândrie.

Experiența mea personală a botezului cu Duhul Sfânt, urmată de acțiune – să primești și să fii – mi-a schimbat traiectoria spirituală, și mi-a conformat mai mult viața la exemplul lui Cristos. Dar poate că și tu ai observat că experiențele noastre istorice pot fi amintiri minunate care își pierd din impact pe măsură ce acul ceasornicului se învâрте. Haide mai bine să ne înprospătăm umblarea noastră cu Isus, Cel Uns, prin rugăciune, prin studierea Cuvântului și prin petrecerea de timp în prezența Duhului! Scriptura este clară. Motivul pentru care Duhul se pogoară asupra noastră este să ne ungă pentru lucrarea supranaturală, este ca noi să primim putere și să fim martori (Fapte 1:8).

NOTĂ

Citatele biblice în limba engleză sunt luate din New American Standard Bible®, Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 The Lockman Foundation. Folosit cu permisiune. Citatele în limba română sunt luate din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu.

Editura Life Publishers
OP 10, CP 25, Oradea, Bihor
(0359) 177636; (0359) 322744
0744 624236

E-mail: liferom@rdslink.ro
Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro